

137
Δ Δ Ζ Τ Ρ Α

ἡ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

εἰς

ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ.

Μειάφρασις

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. τοῦ ΚΟΜΑΝΙΑΝΟΥ.

ἘΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΙΣ

ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀνγούστου Ρούοφ.

1839.

ΤΩ

ΜΕΓΑΛΑΙΟΤΑΤΩ

ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο Θ Ω Ν Ι τῷ Α'.

ἀνέδνηκεν

ὁ μεταφραστής.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ παρούσα τραγωδία, ἀριστούργημα τοῦ Βολταίρου, μετεγλωττίσθη καὶ εἰς τὴν βλαχικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μόνον ἔλλειπεν.

Ἡ γλαφυρότης, τὸ ἔξοχον, τινὲς σπανιώτατοι χαρακτῆρες ἄξιοι μιμήσεως, αἰσθήματα ζωηρὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνεπνεύσθη ὁ Βολταίρος

ἵνα ἀναδείξῃ τὸ σύγραμμα τοῦτο δαιδάλαιον, ἵνα παρώτρυνον ἵνα ἐπιχειρισθῶ τὴν μετάφρασιν εἰς τὸ ἀπλοελληνικὸν, διὰ στίχων πολιτικῶν καταλήλων εἰς τὸ τῆς τραγωδίας ὕψος.

Τὸ ὕψος ἔμου, ἅν καὶ ἀξιοσημείωτον ἴδεν εἶναι, πιστεύω ὁμως, ὅτι δίδων εἰς φῶς τὴν παροῦσαν μετάφρασιν, εὐαρεστοῦμαι εὐχαριστῶν ἀποτόμως ἵπως δύο ψυχῆς ἔμου εὐχάσῃ ἡγουν, πρῶτην τὸν φιλέλληνα φόρον ἔμου ἀποπληρώσας διὰ τῆς συνειφορᾶς ἐλαχίστων ἀπαρχικῶν μόχθων ἔμου, οὗσπερ κατέβαλον εἰς τὴν μεταγλώττισιν τοῦ παρόντος συγγράμματος· τὴν δευτέραν δὲ καὶ ἔσχατον, ἀποδεικνύων διὰ τῆς ἰδίας ἐπιχειρήσεως, ὅτι καὶ ἡ Βλαχία ποτὲ τὸ κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἴδεν ἔπαυσεν εἰσέτι τὸν πρὸς παραγωγὴν ἡδικῶν ἐργασιῶν ἑκατῆ ζῆλον ἴτης, τόσον διὰ τὸν προβιβασμὸν τῆς Ἑλληνικῆς δραματικῆς

φιλολογίας, ὅσον καὶ πρὸς ὄφελος τῶν Ἑλλήνων
 ἀμφοτέραι αἱ εὐχαί μου συναποτελοῦν καὶ τὰς αἰτίας
 καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ἐπεχειρίσθην τὴν μετά-
 φρασιν τῆς παρούσης τραγωδίας εἰς τὴν ἀπλοελ-
 ληνικὴν γλῶσσαν.

Διὰ τὰ λαμπρύνω δὲ ἔτι περισσότερον τὸ
 παρὸν σύγγραμμα ἐπέκριναι, τὰ σημειῶσαι ἐν πα-
 ρόδῳ καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ δημιουργοῦ 'του.

Ἐν Βουκουρεστίοις,
 τὴν 8. Φεβρουαρίου 1839.

Ὁ μεταφραστὴς
 Ἰ. ΚΟΜΑΝΙΑΝΟΣ.

A. H. Lutz.

En Boursversteiger,
den 3. September 1833.

J. KOMANN WOL.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

τοῦ

Β Ο Λ Τ Α Ι Ρ Ο Υ .

Ὁ Βολταῖρος, εὐγενὴς τῆς τρίτης τάξεως
εἰς τὰ ἀνακτόρια τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, πα-
λαιὸς θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως τῆς Πρου-

σίας, κ. τ. λ. ἐγεννήθη εἰς Παρίσια τὴν 20. Φεβρουαρίου 1694· ἀπὸ τὸν Φραγκίσκον Ἀρουέτον, παλαιὸν συμβολαιογράφον εἰς τὸ ἐν Παρισίοις κακουργοδικεῖον (châtelet) ταμίαν τοῦ λογιστικοῦ· καὶ ἀπὸ τὴν Μαρίαν Μαργαρίταν Δαουμάρινην. Ἐκ πρώτης νεαρῆς ἡλικίας, εὐδὺς ἀνεδείχθη διὰ τῆς ἐμβριθείας ἑαυτοῦ καὶ ἐνεργητικότητος τῆς φαντασίας ἑαυτοῦ, πλὴν συγχρόνως καὶ διὰ τῆς πρὸς τὴν πλάνην καὶ ἀτοπήματα κλίσεώς ἑαυτοῦ. Ἐκαμε τὰς σπουδὰς ἑαυτοῦ εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ μεγάλου (Louis-le-grand) ὑπὲρ τὸν Π. Πορφαῖον (Porée) καὶ τὸν Π. τὸν Jay· ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι ὁ πατὴρ ἑαυτοῦ προέλεγεν, ὅτι θέλει ὑπάρξαι ὁ σημαιοφόρος τῆς ἀπιστίας· πολλὰς ὀλίγας ἐπιδόσεις ἔκαμεν εἰς τὴν νομικὴν, ἔκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὴν ποιήσιν, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ σατυρικὸν, κλίσις, ἣτις ἑαυτοῦ ἐπέφερον μέγιστα δυστυχήματα· τὸν ἠγκάλεσαν, ὅτι ἂν ἐσύνθεσε κατὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀρχῆς σά-

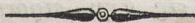
τυραν, καὶ ἐπέκεινα ἐνὸς ἐνιαυτοῦ ἦτον καθευρω-
 μένος· κατὰ τὸ **1718** παρεστάθη ἐπὶ τῆς δρα-
 τρικῆς σκηνῆς ἢ τοῦ Οἰδίποδος συντεθεῖσα τρα-
 γωδία 'του, πλὴν ἢ εἰς τοὺς **1722** τῆς φαρμα-
 κωμένης Μαριάνης ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου τραγωδία 'του,
 καὶ αἱ μετέπειτα τῆς Ἐριφίλης καὶ Ἀρτεμισίας
 τραγωδίαι 'του, ἐπειδὴ 'δὲν ἔλαβον καλὴν ὑποδο-
 χὴν, καδυπεβλήθη, ἠναγκασθεὶς 'ν ἀπεράσῃ εἰς
 τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἐξέδωκε τὴν Ἀριάδνην· ἐκεῖ
 ἀπήλαυσεν ἀπείρους τιμὰς ἐπὶ τοῦ ἀ Γεωργίου, καὶ
 ἠϋξήσε δια τῆς συνεισφορᾶς (τῶν μεγαλοδώρων) συν-
 δρομητῶν τὴν χρηματικὴν 'του κοτάστασιν. Εἰς τὴν
 ἐν Γαλλίῳ ἐπιστροφὴν 'του τὸ **1728** ἔδεσε τὰ χρή-
 ματά 'του εἰς τὸ Λαχεῖον (Lottérie) συντροφι-
 κῶς μὲ πολλοὺς ἄλλους, καὶ ἔκαμε τὴν τύχην 'του
 πλὴν αἱ ἐμπορικαὶ αὐταὶ ἐπιχειρήσεις 'του δὲν 'τὸν
 ἀνεχαίτησαν ἀπὸ τοῦ 'νὰ καλλιερῆ τὰς Μούσας·
 ὅθεν τὸ **1730** ἐξέδωκε τὸν Βροῦτον 'του, καὶ
 ὀλίγον καιρὸν μετέπειτα τὴν Ζαῖραν 'του· αἱ φι-

λοσοφικαὶ ἐπιστολαὶ ἔτου πλήρεις αἰσχροῶν κατὰ
 τῆς Δρησκείας ἀστειοτήτων, δι' ἀποφάσεως τῆς
 συγκλήτου ἀπειτεφρώδησαν, καὶ αὐτὸς κατεδικάσθη
 εἰς φυλάκισιν· πλέον εὐτυχῆς ἐστάθη τὸ **1736**,
 ὅταν διεκοίνωσε τὴν τραγωδίαν ἔτου Ἀλζίραν, τὸν
 Φανατισμὸν εἰς τὰ **1742** καὶ τὴν Μερόπην εἰς
 τὰ **1743**· ἀριστουργήματα τοῦ νοῦς ἔτου καὶ τῆς
 φιλοπονίας ἔτου. Ἐκτοτε ἔλαβε τὴν Δέσιν τοῦ
 ἱστοριογράφου τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπὸ τὴν διεύ-
 ρυνσιν τοῦ Κόμητος Argenson, ἐσύνδεσε τὴν
 ἱστορίαν τοῦ πολέμου τοῦ **1741** ἔτους. Ὁ ἱστο-
 ριογράφος ἐδοκίμασε πολλάκις ἔνα συγκαταταγχθῆναι
 ὡς ἀκαδημιακὸν μέλος, πλὴν ἡ συγκαταριδίμησις
 ἔτου ἔγινε τὸ **1746**. Τέλος το **1750**, ὁ βα-
 σιλεὺς τῆς Προυσίας δι' ἐνὸς μισθοῦ **22,000**
 λιβρῶν ἔτην καθυπέβαλλε ἔνα μείνη εἰς τὸ κράτος
 ἔτου*). Ἀπὸ φίλος τοῦ βασιλέως τῆς Προυσίας
 ὑπέπεσε διὰ σατυρικῶν λόγων ἔτου εἰς τὴν ὀργὴν

*) Φριδερίκος ὁ β'. τοῦπίκλην μέρας.

'του, καὶ διεπραγματεύετο ἵνα ἀπέλθῃ διὰ τὰ
 Παρίσια· πλὴν ἀποτυχὼν δι' ἐνὸς ἀσεβοῦς συγ-
 γραμματῆς 'του, διέμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν κτίσας
 καὶ ἰδίαν 'του οἰκίαν εἰς μίαν πλησιόχωρον τῆς
 Γενεύης πόλιν. Τέλος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1778
 ἀπεφάσισε ἵνα ἐγκαταλείψῃ τὴν ἡσυχίαν διὰ τὸν
 πάταγον τῆς πρωτεύουσας, καὶ ἐξαιτῶν τὴν ἄδειαν
 τοῦ ΙΣΤ. Λουδοβίκου, ἐλοῖτο μὲ μεγίστην ὑ-
 ποδοχὴν πάντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν· αἱ ἀκα-
 δημίαι 'του ἐπρόσφερον ἀπροσδοκίτους εἰς αὐ-
 τὸν τιμὰς, καὶ εἰς πλήρη συνέλευσιν ἐστεφανώθη·
 εἰς τὰ 1778 30. Μαΐου τελευτήσας κατὰ συνέ-
 πειαν μιᾶς αἰμορραγίας καὶ δυσουρίας, ἐτάφη
 πανηγυρικῶς· διηγεῖται ὁ ἐπίσκοπος Vivier, ὅτι
 περὶ τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ θανάτου 'του· διὰ
 ἵνα ἴδῃ κἀνεὶς τὸν παράφρονα καὶ μανικὸν Ὁρέ-
 στην, ἐπρεπε ἵνα ἦτον αὐτόπτης περὶ τὰς ὥρας
 τῆς ἐκπνεύσεώς 'του.

(Σημείωσις τοῦ μεταφραστοῦ.) Το
ούτως ἀμείβονται ἅπαντες ὅσοι κατὰ δεησκει
λαλοῦσι καὶ γράφουσι θέλοντές παρὰ πολὺ ν
ἐπεμβαίνωσιν εἰς μεταφυσικὰ πράγματα, τὰ ὅ
ποῖα, οὔτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἔδεν χωρεῖ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ

Α Λ Ζ Ι Ρ Α

η

Ο Ι Α Μ Ε Ρ Ι Κ Α Ν Ο Ι

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

Γιουσμάνος, ἡγεμὼν τῆς Περόου.

Ἄλβαρος, πατὴρ τοῦ Γιουσμάνου καὶ προκάτοχός τ' αὐτοῦ.

Ζαμόρος, ἡγεμὼν ἐνὸς μέρους τοῦ Ποτόζου.

Μοντέζος, ἡγεμὼν ἑτέρου μέρους.

Ἄλζιρα, θυγάτηρ τοῦ Μοντέζου.

Ἐμίρα }
Σεφάνη } θεραπαινίδες τῆς Ἄλζιρας.

Δ. Ἄλόνζος, Ἰσπανὸς ἀξιωματικός.

Ἰσπανοὶ ἀξιωματικοί.

Ἀμερικανοί.

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς τὴν πόλιν τοῦ Λὸπ-ἄϋρε
ἄλλοτε Λιμά.

ΑΔΖΙΡΑ

ἢ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

"Αλβαρος. Γιουσιάνος.

"Αλβαρος.

Τῆς βουλῆς ἢ ὑπερᾶται δύναμις Μαδριτικῆς,
'Ιδού φίλτατε 'σέ στέλλει, ἵνα 'μὲ διαδεχθῆς.
'Ενὸς κόσμου νεωτάτου εἰς πλουσίαν ταύτην γῆν,
'Ἐκτεινον τοῦ ἡγεμόνος καὶ θεοῦ 'μου τὴν ἀρχήν.

Ἐπὶ τῆς δε παραλίας ἔμπλεω δυστυχιῶν,
 Πηγῆς ἄρχε τῆς κακίας, χροῦσοῦ καὶ ἀνομιῶν.
 Ἴδου λάβε, φίλτατέ μου, ἡγεμονικὰς τιμὰς,
 Ἄς μ' ἀρπάξουν γηρατεία ἀπὸ χεῖρας γηραιᾶς.
 Ἡλικίαν μου διῆλθον ὅς ταύτην τὴν Ἀμερικὴν,
 Κί ἔδειξα λαῷ Μεξίκου τὴν φορικτὴν παρασκευὴν. *)
 Διὰ νέους, θνητοὺς τούτους τῶν νεῶν ἡμᾶς περωτῶν,
 Τῶν φρουρίων πομπούρων Ἰσπανῶν στρατιωτῶν.
 Ἐκ τῶν πόντων Μαγγελλάνων μέχρι πόλου ἄρτικου,
 Τροπαιοῦχ' οἱ Καστιλλάνοι προεχώρουν μετ' ἐμοῦ.
 Εὐτυχῆς ἂν ἠδυνάμην διὰ μόχθων ἡμῶν καρπούς,
 Ἄν ἐναρετοποιήσω πάντας ἡρώας αὐτούς.
 Πλὴν κατάχρησιν τῆς νίκης τίς ἂν παύσῃ εἰμπορεῖ;
 Ἐκ κακίας ἡμαυρώθη, τέκνον, δόξα ἄτων κλεινῆ. **)
 Καὶ πολλοὺς ἔκλαυσα χρόνους δι' αὐτοὺς τοὺς νικητὰς,
 Ἐκ τῆς μοίρας τρισενδόξους, γυμνοὺς ἀπὸ ἀρετᾶς.
 Στάδιον πολυετές ἡμῶν, τέλος, ἀποπερατῶ,

*) Ἡ μὲν Μεξικὴ ἐκστρατεία ἐγένετο εἰς τοὺς 1517 ἢ δὲ τοῦ Περρόου εἰς τοὺς 1525· οὕτω ὁ Ἄλβαρος ἐδυνήθη ἂν κατασταθῆ ἀντόπτης ἀμφοτέρων τῶν ἐκστρατειῶν τὸ Λόπ-Ἀύρες, τόπος ἐφ' οὗ εἶχε χώραν αὐτῆ ἢ σκηνῆ, ἐθεμελιώθη εἰς τοὺς 1535.

**) Γνωστὰ εἶναι αἱ εἰς Μεξικὸν ἀσκηθεῖσαι τοῦ Φερδινάνδου Κόρτες κακίαι, καὶ αἱ εἰς Περρόου τοῦ Πιζάρρου.

Κόσμου φῶς ζωογονοῦν με, ἐκ ψυχῆς μου παραιτῶ.
 Ἄφ' οὗ ἅπαξ διοικοῦντα ὑπὸ νόμους θεμιτοῦς,
 Ἐἶδον Κράτος τοῦ Ποτόζου τόπους ἡγεμονικοῦς.

Γιουσμάνος.

Θηριώδη γαῖαν ταύτην ἐπορθήσαμεν ὁμοῦ,
 Κεῖ ἤγειρον τρόπαια νίκης ῥωμαλαίως διὰ σοῦ.
 Καὶ ἐκ σοῦ ἵνα μάθω πρόπει κάλλιστα ἵνα κυβερνῶ,
 Καὶ ἵνα δέχωμαι σοὺς νόμους παρὰ ἵνα νομοθετῶ.

Ἄλβαρος.

Μετοχὴν ἢ ἐξουσία παντελῶς ἔδεν ἀπαιτεῖ,
 Μόχθων κατεξηντλημένος, καὶ ὑπέρογκως πολὺ,
 Διοικεῖν ἀπεσθηδάμην, καὶ ἀρκεῖ ἂν ὅ τὸ ἐξῆς,
 Ὀμιλῶ πρὸς εὐνοϊάν' σας, πρὸ βουλῆς Ἰσπανικῆς.
 Ὅσους ἔργων, φίλτατέ' μου, εἰς τὴν σφαιραν' μας αὐτὴν,
 Παλαινέσεων τῶ ὄντι ἀνεπίδεκτοι εἰσὶν.
 Ἐστὸν τὸν ἀλάτρευτον θεόν' μου ἀναθέτω πρὸ πολλοῦ,
 Δείψανα τὰ γηραλαῖα τούτου γήρατος ἐμοῦ.
 Ζητῶ μόνον μίαν χάριν καὶ θὰ μ' εἶναι προσφιλῆς,
 Ὡς γεννήτωρ, ὡς ἐταῖρος, τὴν προσμένω ἐκ ψυχῆς.
 Τέκνον' μου, ἐργχειρισόν' μοι αἰχμαλώτους ποταποῦς,
 Τοὺς ὁποίους ἀπανθρώπως εἰς δεσμοὺς κρατεῖς
 σφικτοῦς.

Συλλογίσου ὅτι αὕτη ἡ ἡμέρα Σεβαστῆ,
 Δι' ἐπιεικείας πρόπει ἵνα πανηγυρισθῆ.

Γιουβμάνος.

Πάτερ! ἡ παράκλησίς σου εἶναι λόγος ἐντολῆς,
 Πλὴν ὀλίγον καταδέξου τὶ ν' ἀποτολμᾶς ζητεῖς.
 Πῶς ἔμπορῶ νὰ ἀπολύσω τὸν Ἀμερικῆς λαὸν
 Εἰς μιὰν πάλιν ἀπορωῶσαν νόμων ἀστνομικῶν;
 Ἄφησον τὸν γαῦρον τοῦτον λαὸν νὰ μὴ καθορᾶ,
 Τούτου κλέους κ' εὐτυχίας ὄπλα καταστρεπτικά.
 Λαὸν νόμων παραβάτην, καταφρονητὴν ἐμῶν,
 Ἄνὰ μὴν εὐτυχῆ, νὰ βλέπῃ πρόσωπα τῶν δεσποτῶν.
 Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἴμᾶς τρέμῃ, χεῖρα ἡμᾶς νὰ θεωρῆ,
 Ἄμοιβῆς τε καὶ τοῦ κράτους πάντα νὰ ὀπλοφορῆ.
 Εἶναι τέρας θηριῶδες ὁ ἄμερικανὸς ἀπλοῦς,
 Τῆς δουλείας ζυγὸν δάκνει μ' ἀναστεναγμοὺς φρικ-
 τοῦς·

Εὐπειθῆς εἰς τιμωρίαν, ὅσ' ἀποινίαν ἀλαζῶν,
 Ἐχθρικὴν λογίζει τούτου χεῖρα ἀγαθοποιόν.
 Ἡ συγκαταβατικότης χάνει πᾶσαν ἡμᾶς ἰσχὺν,
 Ἀύστηρότης ἐπιφέρει γενικὴν ὑπακοήν.
 Εἰς τοὺς Καστιλλίους φθάνει νὰ δουλεύουν εὐπειθεῖς,
 Τὸ λογίζονται ὡς κλέος ὅταν ἦν ὑποκλινεῖς·
 Ὁ ἐπίλοιπος πλὴν κόσμος καθ' ὑπερβολὴν δειλὸς,
 Ἐχει χρεῖαν τυραννίας καὶ δουλείας ἱκανῶς.
 Κ' οἱ θεοὶ μάλιστα τούτων τῆς Ἀμερικῆς χθονῶν,
 Ἀπαρνοῦνται εὐχὰς ἄνευ τῶν αἱματοθυσιῶν. *)

*) Εἰς τὴν Ἀμερικὴν πολλάκις ἐθυσίαζον ἀνθρώπους

"Αλβανός.

Ω! πόσον μισῶ, νιέ μου, τέτοιας πράξεις αὐστηράς!
 Απορῶ πῶς ἀνομίας ἀγαπᾷς πολιτικάς,
 Ἐν ᾧ πίστιν' μας λατρεύεις κ' ἐψηφίσθης ὅ τὸ ἐξῆς,
 Στ' ὄνομα θεοῦ τοῦ πρῶτου πάντας ἵνα ἡμᾶς διοικῆς,
 Ἀπληστὰ εἶν' ὄμματά σου ἔτι λεηλασιῶν,
 Κατερημουσῶν τὰς ἄκρας τῆς Ἀμερικῆς χωρῶν.
 Ἐξ ἀνατολῶν δὲν ἦλθον ὅ ταύτην ἄθεον τὴν γῆν,
 Ἄγνωστον εἰς τὴν Εὐρώπην, κ' ὄλως εἰδωλατρικὴν
 Κι' ἄλλο τίποτε δὲν εἶδον, εἰμὴ μόνον μισητὸν
 Ὄνομα ἡμῶν Εὐρώπης, κ' ὄνομα καθολικόν.
 Ἀχ! ὁ ὑψιμέδων, ὅταν ἔψηφοφόρησεν ἡμᾶς,
 Ἄπέστειλε θρησκείας τούτου Εὐαγγελιστὰς
 Κι' ἡμεῖς τούτων τῶν κλιμάτων ἀσπονδῶτατοι ἐχθροί,
 Ἡμεῖς αἵματος, χρυσίου, ἀπληστοὶ παρὰ πολὺ,
 Ἡμεῖς νόμων παραβάται, νόμων διδασκαλικῶν,
 Ἀντὶ φίλ', ἀνγενιδμένον, ἀγαπῶμεν τὸν λαόν.
 Ουδίασματα καὶ τέφραν πάντας θέλομεν αὐτούς,
 Κι' ἐμιμήθημεν τελείως τοὺς οὐρανοκεραυνούς.
 Φρίκη κληῆσις ἡμᾶς ἐμπνέει τὴν ἀλήθειαν λαλῶ.
 Ἰσπανοὶ εἶν' φοβητέοι ὅμως μισητοὶ λαῶ.
 Μάστιγες τοῦ νέου κόσμου, ματαιόφρονες, σφικτοί,
 Ἄδικοι ἡμεῖς μόν' ὧδε, εἵμεθα βαρβαρικοί.

οὐδεὶς ὅμως λαὸς ὑπάρχει ἀμείωτος τῆς βλοσυρᾶς
 ταύτης προλήψεως.

Ὕ τὴν ἀπλότητά του ὁμοῦς, ὁ ἀπλοῦς ἡμερικανός,
 Φαίνεται ἀγαθωτερός ἡμᾶς κί ἔχει τόλμην ἡμᾶς αὐτός.
 Φεῦ! αἰμοχαρῆς ἂν ἦτον ὡς σὺ κί ἄνευ ἀρετῶν,
 Τὸν πατέρα σου ἀφεύκτως ἠθέλες ἰδεῖν νεκρὸν.
 Ἠληθμόνησας πῶς οὔτοι εἶν' ζωῆς μου λυτρωταί
 Πῶς περιεστοιχισμένος ἦν ὁ σὸς πατήρ ποτὲ
 Ἐκ πληθύος εἰς γῆν ταύτην λαοῦ τούτου μανικοῦ,
 Ἐκ τῆς βαρβαρότητός ἡμᾶς καταντήσαντος σκληροῦ.
 Οἱ ἐμὲ δορυφοροῦντες, ἐφορευθήσαν εὐθύς,
 Δι' ἐμὲ τελευτῆ μόνον ἡμ' εἶχε μείνειν ὡς ἐλπίς.
 Ὕ τ' ὄνομά μου πλήν νιέ ἡμῶν ὄπλα ἔπεσαν ὅ τὴν γῆν,
 Μὲ ψυχὴν τὶς νεανίας πάντη κατανυκτικὴν,
 Δακρυρῶέων γόνατά ἡμῶν ἠναγκάλισεν, εὐθύς,
 Καὶ ἀντὶ ἡμᾶς προσβάλλη, ἡμ' ὀνομάζει ἐκ ψυχῆς,
 Ἄλβαρε σὺ εἶσαι; ζῆθι, καὶ πατήρ ἔσο ἡμῶν,
 Ζῆθι κί ἔχομεν ἀνάγκην ἐδικῶν σου ἀρετῶν.
 Κί ἐκ τοῦ παραδείγματός ἡμᾶς οὔτος τύραννος λαὸς
 Κᾶν ἄς μάθῃ ἵνα ἦναι ἀφετῆρ διὰ παντός.
 Κί ἐσὺ μάθε, ἡμεῖς ὅτι γενναίοψυχοι ἐσμὲν,
 Πτωχοὶ μὲν, πλήν ἡμᾶς θαρῶεῖτε εἰς τὸν κόσμον ὡς
 μηδέν.

Βέβαια ἀναστενάξεις, καὶ ἠξέυρω ὅτ' αὐτῇ
 Ἡ διήγησις εἰς οἶκτον τὴν καρδίαν σου κινεῖ.
 Ἡ φιλανθρωπία τέκνον, ὅτε λαλεῖ μετὰ πατρὸς,
 Ἄχ! ἂν φύσει ἐπεθύμης ἵνα ἦσαι αὐστηρὸς
 Μὲ τί πρόσωπον ἐτόλμας τώρα ἡμᾶς ἐμφανισθῆς

Πρὸ Ἀλξίρας ἐναρέτου, ἦν ἢ νὰ θέλγξης χρεωστέεις;
 Πρὸ τῆς κόρης τῶν ἀνάκτων γαιῶν τούτων δυστυχῶν,
 Προσφορᾶς ἐκ μοίρας ὅ κράτος τῶν χειρῶν ὅ αἰμο-
 βαφῶν;

Ἄρα ἀπαιτεῖς, νιέ μου, μὲ αὐτὴν ἢ νὰ συζευγθῆς,
 Ἀυθενίζων ἀνθαιρέτως συμπολίτας οὖν αὐτῆς;
 Ἡ κραυγὰς τῆς καὶ κλαυθμούς τῆς περιμένεις ὄστερόῳς,
 ἢ Νὰ ὅ ἀφήσουν χωρὶς κράτος καὶ ἰσχὺν ὄλοτελῶς;

Γιουδαίανος.

Κάλλιστα ἐὰν ἐντέλλης, ἄφευκτα τοὺς συγχωρῶ,
 Πλὴν χριστιανοὶ ἢ νὰ γίνουν οὕτω ὁμογνωμονῶ.
 Καὶ ὁ νόμος ζητεῖ οὕτως· κάλλιον ἀποθανεῖν
 Εἰς τοὺς ἐντοπίους τόπους παρὰ πίστιν παρατεῖν.
 Μὲ θρησκείαν εἶναι πρόπον ἢ νὰ κερδήσωμεν αὐτούς,
 Κυριεύσωμεν καρδίας καὶ βιάσωμεν λαοὺς,
 Τὸ ἀήττητον τῆς βίας μέγα κράτος πρὸ ποδῶν,
 Ἄκαμπτον μιὰν εὐτολμίαν ἐπισύρει τῶν βωμῶν,
 Ἀγαπῶ ὅ τὰς ἐντολὰς μου ἢ νὰ ὑπόκεινται στερόῳς,
 Κι ἄς ἠξεύρουν ὅτ' ὑπάρχει ἄναξ εἷς, καὶ εἷς θεός.

Ἄλβαρος.

Ἀκουσὸν με φίλτατέ μου, ἐκ' ὅσου πλέον ἀγαπῶ,
 Τὴν θρησκείαν μας ἢ νὰ ἴδω ἢ νὰ βασιμωθῆ ἔδῳ.
 Πρὸς θεὸν, καθ' Ἰσπανίας ἐχθρικῶς ἢ νὰ μὴ φρονοῦν,
 Πλὴν ψυχὰὶ συντετριμμένα ποτὲ δὲν ὑποχωροῦν.

Εἴλωσα οὐχὶ ὀλίγας, πλὴν καμμιὰν δυναστικῶς,
Καὶ ὁ πλάστῃς ἡμᾶς νιέ μου, εἶναι ἀφετήρ θεός.

Γιουδαίος.

Σύμφημί σοι, κύριέ μου, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖς,
Ἐπὶ ἐμὲ ἢ δύναιμί σου εἶν' ἀπόλυτος ἰσχύς.
Ναὶ, τὴν πλέον θηριώδη ἡμεροῖς ἐδὺ ψυχὴν
Λαλιά σου εἰκονίζει τῆς ψυχῆς σου ἀρετήν.
Κὶ ἐπειδὴ τὸ δῶρον τοῦτο ὅς ἔδωκεν ὁ οὐρανός,
Εὐγλωττίαν ἥτις πείθει κάθε ὄν διὰ παντός,
Ἐκ σοῦ ἤδη περιμένω εὐμοιρίαν ἡμῶν ζωῆς,
Κατ' ἐμοῦ ἐνθαρόνθεισα, ἐκ φλογός μ' ἐρωτικῆς,
Ἡ Ἀλζιρα μ' ἀποβάλλει κάμνουσά με ἀτυχῆ,
Ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὴν λατρεύει παρὰ ὅτι τὸ ποθεῖ.
Πλὴν κὶ ἀπόφασιν ἂν λάβω, νὰ ἀρέσω εἰς αὐτήν,
Μ' εἶν' ἀδύνατον ν' ἀλλάξω φύσιν ἡμῶν δεσποτικὴν.
Κ' ὑπὸ νόμους ἡμῶν νὰ ἔρω σκλάβος ὀμματοβολῆς,
Μὲ δουλείαν θυμιάζων τύπον βδελυρὸν αὐτῆς.
Ἐπὶ ἐμὲ ἐγὼ ἴδεν στέργω νὰ ἰσχύη μὲ ἰσχύν,
Ἐπὶ τοῦ πατρός Ἀλζιρας ἔχεις σὺ ἐπιρροήν.
Πρότεινέ του νὰ ἐντέλλῃ κόρην τούτου ἀσθηρῶς,
Κὶ ὅσον οὐπω νὰ βιάσῃ ψῆφον ταύτης ἰσχυρῶς.
Καταδέξου· πάλιν τόσον, μ' εἶν' μεγίστη ἐντροπή,
Γιὰ τὰ τέλη μ' ὁ πατήρ ἡμῶν νὰ κατεξευτελισθῆ.

Ἄλβαρος.

Ἐπεράτωσα τὰ πάντα χωρὶς κἄν ἵνα αἰσχυνθῶ,
 Συνεντεύχθη ὁ Μοντέζος μετὰ κόρης ἑτοῦ θαρόω.
 Τῆς οἰκίας ἑτοῦ ἐνδόξου αἰχμαλώτου νῦν, ἡμῶν,
 Ἐπεράτωσε θεός ἡμᾶς τὴν πληθύν τῶν συμφορῶν.
 Για θεόν ἡμᾶς ὁ Μοντέζος ψευδεὶς ἄφησε θεούς,
 Οὗτος πάλιν τῆς Ἀλζίρας ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.
 Εἶν' πρωτότυπον Ἀλζίρα εἰς τὴν νέαν ταύτην γῆν,
 Ὁ μὴν ἔχων μέλλον κόσμος ἀτενίζει πρὸς αὐτήν.
 Ἡ ψυχὴ ἑτοῦ θέλει δώσειν ἡμῖν πᾶσας τὰς ψυχὰς,
 Ἡ Ἀμερικὴ θὰ λάβει ἡθῆ ἡμᾶς μετὰ χαρᾶς.
 Ἡ θρησκεία κατὰ πλάτος θὰ στερεωθῆ ἐδῶ,
 Κόσμοις δύο ὁ Ἰνδιάν σου θὰ συνδέσει ἑτοῦ αὐτό.
 Κι οὗτοι οἱ ἀγριευμένοι, νόμων περιφρονηταί,
 Ὅταν ἑτοῦ ἴδουν νυμφευμένον βασιλόπαιδι ποτὲ,
 Μὲ ὀφρῶν ταπεινωμένην πολλὰ προῶι, εὐπειθεῖς,
 Θέλουν κλίνειν τὸν ἀρχένα, λογιζόμεν' εὐτυχεῖς.
 Κι ἔνεκα τοῦ γάμου τούτου θὰ ὀρῶ πᾶσας ψυχὰς
 Χριστιανικὰς συγχρόνως ἑτοῦ τὸ ἐξῆς Ἰσπανικὰς.
 Ἴδου, φθάνει ὁ Μοντέζος, ἕπαγε εἰς τὸν ναόν,
 Πρόσμενόν ἡμᾶς, θέλω ἔλθειν χωρὶς ἄλλο μετ' αὐτῶν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

"Αλβαρος. Μονιέζος.

"Αλβαρος.

Ἡ σοφία καὶ ἰσχὺς 'σου σῆς 'Αλζίρας θυγατρὸς,
'Εδυνήθησαν νὰ κάμψουν τὴν βουλήν πραγματικῶς;

Μονιέζος.

Σύγγνωθι ἡμῶν προδῆτα, ἂν 'Αλζίρα δυστυχήσῃ,
'Ἦς ὑπέρησ' ὁ Γιουδμάνος γεννητόρων καὶ ἀρχῆς,
Φαίνεται ὅτι δοκιμάζει τρόπον ἔτι μερικόν,
Καὶ πρὸ νικητοῦ 'της σπεύδει μὲ πολλὰ βῆμα δειλόν.
Οἱ δεσμοὶ 'ποῦ θὰ ἐνώσουν τὴν Εὐρώπην κ' ἡμῶν γῆν,
'Ανεστάτησαν 'Αλζίραν θρόμμα εἰς 'Αμερικὴν.
Αἱ προλήψεις 'μας ἐκλείπουν ἀντηχούσης σῆς φωνῆς,
'Μᾶς ἐδίδαξες σοὺς νόμους νὰ σεβώμεθα ἡμεῖς.
Διὰ 'σοῦ ὁ οὐρανὸς 'μας γίνεται ἡμῖν γνωστὸς,
Νέαν ὑπαρξίν 'ὅ ὀφείλει πρόην νοῦς 'μας ζοφερός.
'Ο λαὸς 'μας ὑπὸ σπάθην κεῖται τὴν Κασιλλικὴν,
Τυραννίδι μὲν ἐνδίδει, πλὴν ἡμεῖς εἰς ἀρετήν.
Τῶν συμπολιτῶν 'σου λύσσα ἄσπλαγχνος καὶ τρομερὰ,
'Ὡς ἐκείνους καὶ θεὸν 'των βδελυρὸν τὸν καθιστᾷ.
'Ἐμισούσαμεν μανίαν, εὐνοοῦντα 'των θεόν,
'Ἐν 'σοὶ τῶρα θεωροῦμεν πλάστην 'μας δημιουργόν.
'Ἴδου τοῦτο 'ὅ ἐγχειρίζει τὴν 'Αλζίραν καὶ ἐμέ·

Ἀρετῶν ἔσου διδαχθέντες, νῦν ἀνήκομεν ὅς ἐδέ.
 Ἐσο πάντοτε πατήρ ἑτης, καὶ πατρῷας φίλος γῆς,
 Ἐτὸν υἱὸν ἔσου ταύτην δίδω· εἶν ἑδική ἔτου ὅς τὸ ἐξῆς.
 Ἡ Περόου καὶ τὸ Ποτόζον εἶν Ἀλζίρα κτῆμ' αὐτοῦ,
 Ἐπαγε καὶ γαμοτέλει εἰς ναὸν τοῦ σου θεοῦ.
 Ἐπαγε, διότι βλέπω οὐρανούχους τοὺς λαοὺς,
 Οὐρανόθεν καταβάντας ἵνα μιγθοῦν μὲ τοὺς θνητούς.
 Θυγατρός ἔμου ἐγγουῦμαι καὶ Γιουδμάνον ὅς τὸ ἐξῆς,
 Κυρίαρχην θὰ γνωρίζει καὶ ὡς σύζυγον αὐτῆς.

Ἄλβαρος.

Ἀφ' οὗ ἄπαξ ἠξιώθη κ' ἡμῶν τέκνα ἐγγυῶ,
 Περιλιμένε ἔμου Μοντέξε, τρισευδαίμων τελευτῶ!
 Σὺ ὁ ἐκτυλίττων γαῖαν ταύτην ἄπειρον ὅς ἡμᾶς,
 Φώτισον ἐντελῶς κόσμον δήμερον ἐσχατίας!
 Εἰς παγκοίνοὺς εὐχὰς ταύτας, προπαράδθηθι θεῖ,
 Ἀπαρχὰς λατρείας πρώτης, προσφερθείσης εἰς ἐδέ.
 Δεῦρο καὶ ἐκπεπληγμένην εἴλκυσον Ἀμερικὴν,
 Φεύγω τέλος γὰρ ἵνα γίνῃ ταχὺς οὗτος ὁ Ἐμῆν.
 Τοῦ υἱοῦ ἔμου εὐμοιρίαν θὰ ὀφείλω εἰς ἐδέ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Μοντέξος.

ὦ θεῶν προγονικῶν ἔμου, σκληρῆ, δῆμιε θεῖ,

Ἐπεσκίασον ἐτῶν' μου τέρμα θλιβερόν, πικρόν!
 Τὸ πᾶν ἔχασα, κί' Ἀλζίραν ἔχω μόνον θησαυρόν.
 Δέξου φύλαξ' τῆς ἡνὰ γίνης, καὶ ψυχῆς τῆς ὁδηγός.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Μοντέζος. Ἀλζίρα.

Μοντέζος.

Θύγατερ! ὅῃ εὐμοιρία σύμφητι, εἶναι καιρός.
 Ἡ ἀνίσως ἢ ψυχὴ' σου πίστις' σου ἄμὲ βοηθεῖ,
 Τὸν λαόν' μας ποίησέ' τον κατὰ πάντα εὐτυχῆ'
 Ἀρξὼγός ἀθώων ἔσο, τυραννὶς τῶν νικητῶν,
 Σ' χεῖρας' τῶν ἀναστατῆρα, σφοδρόν βέβρον κεραυνόν'
 Κατατίθεσο ἐκ δούλης εἰς ἀνάκτων τὴν βειράν,
 Μόρφωσον δὸν χαρακτῆρα κατὰ θέδιν' σου λαμπράν'
 Ψυχὴν νέαν ἄλλην λάβε, δεῦρο πρὸς' με εὐπειθῆς,
 Σεαυτὴν' σου παραιτήσου, καὶ λογίσθητ' Ἰσπανίς.
 ὦ Ἀλζίρα! κλανθιμοὺς παῦσον δι' ἐμὲ ἐγγικτικούς!

Ἀλζίρα.

Γούνασιν ὑμῶν νῦν κεῖμαι πλὴν τοὺς πόρους τοὺς ἐμοὺς
 Καὶ ἐμὴν ἀπεληθίαν παρατήρησον καλῶς.

Μοντέζος.

Τὴν αἰσχυντικὴν' σου θλίψιν' δὲν' τὴν στέργω πικτελῶς

Μοὶ ἐδώθ' ἢ ὑπόσχεσις ἔσου, πρέπ' εἰς προᾶξιν ἕνα
τεθῆ.

Ἄλξιρα.

Σοὶ ἐδώθη διὰ βίας ὀλοκαύτωσις αὐτή.
Τι καιροὶ πλὴν οὐρανοὶ ἔμου! ἵνα δώσω τὰ πιστά.
Σ μνήμην ἔμου ἐναπολείται ἢ ἡμέρα τρομερὰ,
Καθ' ἣν σπάθη τοῦ Γιουσμάνου τοῦ ἡλίου τῶν νιῶν,
Ἀνεστάτησ' ἐκ θεμέθλων μέγα κράτος τρομερόν.
Πόσον αὐτῆ ἢ ἡμέρα τρομερὰ εἶν' καὶ φορικτή!

Μοντέζος.

Ἡμεῖς κάμνομεν ἡμέραν εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ.
Ἄφες πρόληψιν ματαίαν, πλάσμα καλογηρικόν,
Παραδεδομένον κτῆμα εἰς ἡμᾶς προγονικόν.

Ἄλξιρα.

Φεῦ! αὐθημερόν Ζαμόρος κράτους ὁ ἐκδικητής,
Εἰς τὴν μάχην ἠπωλέσθη ὁ Ζαμόρος ἔμ' ἢ ἐλπίς.
Ὁ Ζαμόρος ἐραστής ἔμου καὶ ἐδικός ἔσου ὁ γαμβρός!

Μοντέζος.

Ὡς ἐσὺ ἐπ' αὐτοῦ τέφρας ἔδακρυρρόησα πικρῶς.
Οἱ νεκροὶ εἰς τάφον πίστιν στερόξαν ἔδεν ἀπαιτοῦν
Σπεῦσον ἔμβα ἔσ τὸν ναόν ἔμας, στέμμα φόρεσον χρυ-
σοῦν.

Ἐρωτος βδελυρωτάτου διὰ τέφρας νεκρικᾶς
Ἐντελλε τὴν ἀρετὴν ἔσου ἕνα μακροῦνη προσβολᾶς.

Εἰς χριστιανῶν θρησκείαν τὴν ψυχὴν ἔσου χρεωστεῖς,
Δι' ἐμοῦ θεὸς κελεύει ἄφευκτα ἵνα συζευγθῆς.

Εἰς ναὸν ἔδὲ κράζει τῶρα, κί οὕτω πρέπει ἵνα προαχθῆ,
Ακουσον φωνὴν θεοῦ ἔσου.

Ἄλξιρα.

Πάτερ μου! τί πράττεις ἔσύ;

Ὁ πατήρ τί εἶν' ἠξέυρω, κί ἅπασαν αὐτοῦ ἰσχύν,
Χρέος ἔμου, ὅταν ἐντέλλῃ ἵνα φονεύσω τὴν ζωήν.

Κί ἡ εὐπαιδείά ἔμου ὄρη ὑπερέβη ὀλικῶς,
Ὅρη προσδιωρισθέντα ἐκ τῆς φύσεως στερόδῶς.

Ὅφθαλμοί ἔμου μέχρι τοῦδε τὸ πᾶν εἶδον διὰ σῶν,
Ἡ ψυχὴ ἔμ' ἠλλοιωθεῖσα παρητήθ' αὐτῆς θεῶν.

Τὴν τεράστιον ἰσχύν ἔτων ἔδεν λυποῦμαι παντελῶς,
Πρὸ τοῦ νέου θεοῦ τούτου μηδὲν οὔσαν ἀληθῶς.

Πλὴν ἔσύ, ὅστις ἔμ' εἰπεῖν εἶχες εἰς τὰς τύρβεις ἔμ' ἀ-
πηνεῖς,

Ὅτ' οἰκίζει ἡ εἰρήνη ἔσ τούς βωμούς ἔτου εὐλαβεῖς,

Ἐσύ ἔμ' ἠπάτας φαντασίαν πλὴν κί εἰς τοῦτον τὸν ναόν,
Κατεσπάρατε ψυχὴν ἔμου βέλος ἐν νικητικόν.

Πῶποτε Ζαμόρ' εἰκόνοσ ἔδεν θέλω ἀμνημονεῖν,

Ὁ Ζαμόροσ πνέει ἔτι ἔσ ἐρωμένησ ἔτου ψυχὴν,
Καταδικασον ἄν πρόπη ἔμοῦ αἰσθήματα ὀρθά,

Φλόγα ταύτην, ἡ ὁποία χρόνον, θάνατον νικᾷ,

Ἐρωτα τὸν ἄββεστόν ἔμου τεταγμένον παρὰ ἔσοῦ,

Σύζευξον μετὰ Γιουδαίανον θυγατέρα ἔσου, σαληροῦ.

Ἡ πατρίς ἔμ' ἀπαιτεῖ τοῦτο, κί' εἶν' ἀνάγκη, εὐπειθῶ,
Ὅμως τρέμε ἐν ᾧ κάμνεις θυνοικέσιον αὐτό.

Τρέμε σὺ ὁ ἔμ' ἀναγγέλων τὴν ἐκδίκησιν θεοῦ,

Σὺ, ὁ ποῖος ἔμ' ἐντέλλεις ἵνα σπεύσω πρὸ αὐτοῦ.

Διὰ τὰ ὑποσχεθῶ Γιουσμάνω, μεθ' ὃν θὰ τὰ συ-
ζευγῶ,

Τὴν καρδίαν ἔμου ἥτις καίει δι' ἑταῖρον ὃν φιλῶ.

Μοντέζος.

Ἄχ! τί λέγεις, θύγατέρ ἔμου, ἐμὸν γῆρας εὐλαβοῦ,

Σὲ ὀμνῶ εἰς τὴν φύσιν, ὅ φίλτρον τ' ὄνομα ἐμοῦ,

Σ ἐμὰς τύχας δυσμοιρίας ἢ ἀποφύγῃς ἄς ἔμπορῆς,

Εἰς τὴν πατρικὴν ψυχὴν ἔμου, ἣν ἐσὺ περιφρονεῖς.

Μὴ καταλυπεῖς τὸ τέμα τῶν ἐτῶν ἔμου γηραιῶν!

Ἐκαμα μόν' ἓνα βῆμα πρὸς καλὸν ἔσου γενικόν;

Μόχθων ἔμου ἀπειρῶν χαίρου ὅμως μὴ καταχρασθῆς

Εὐμοιρίαν ἔσου ὁποίας, ὅ εἶμαι ὁ χορηγητής.

Στάδιον ὅ, περ' ὅν τρέχεις, ἠνοιχθὲν πραγματικῶς,

Ἀεννάως θέλεις τρέχειν διὰ χρέους τῆς χειρός.

Ὁ γογγύζων τάλας κόσμος, ὅς προσμένει μὲ χαρὰν,

Τὸν προδίδεις ἐν ᾧ ὅς ἔχει ὡς ἐλπίδα τὸν στεφῶν;

Μάθε τὰ καταδαμᾶσαι.

Ἀλζίρα.

Λέγεις τὰ προσποιηθῶ;

Φεῦ! ὁποία ἐπιστήμη!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Γιουσμάνος. Ἄλζιρα.

Γιουσμάνος.

Δίκαια, θὰ προβλαφθῶ.

Ἐπειδὴ ἐπιβραδύνουν με πολλὴν ἀναβολὴν,
 Μέγιστα ἐγγίζουσάν ἔμε, τῶν σπουδῶν ἔμου τὴν ὅσον
 Ἐπαυσον τὸν πηγιαῖον νόμον στάσεως ἔμῳν,
 Ὡν ἔδὴ ἀφεδιν ἐξήγεις τούτων τυχοδιωκτῶν.
 Ἡ ζωὴ τοῖς ἀπελύθη πλὴν αἰσχύνομαι πολλὰ,
 Ἄν ψυχὴν ἔσου θέλει θέλγξειν αὐτὴ ἢ δεῖξις ἔμου μικρὰ
 Ἐκ τοῦ κράτους ἔμου, Ἄλζιρα, ἠλπίζον ὀλίγον τί
 Πλὴν ἔσ ἐβὲ καὶ ἐρωτὰ ἔμου, ἐπερείδουμον πολὺ.
 Πώποτε ἔδεν ἐστοχάσθην ἐντελῶν ἔμῳν εὐχῶν,
 Ὅτ' ἔμῃ μακαριότης ἔσ εἶναι πρόξενος λυπῶν.

Ἄλζιρα.

Εἶθε ἔνα μὴ καταστήσῃ οὐρανία ἢ ὄργη,
 Δι' ἡμᾶς ταύτην τὴν ἡμέραν ὀλεθρῖαν δυστυχῆ!
 Ἐδὴ βλέπεις ποῖος τρόμος με συγκίξει, με κινεῖ,
 Εἰκονίζεται ἔσ ὄφρυν ἔμου, ἔσ ὄφθαλμοὺς ἔμοὺς λαλῶν
 Οὗτος εἶν' ὁ χαρακτήρ ἔμου, καὶ ψυχῆς συλλογισμοῦ
 Ἄεννάως ἢ μορφὴ ἔμου τοὺς ἀπέδειξεν ὀρθοῦς.
 Ὁ ὑποκριτὴς πολλάκις εἶν' προδότης τοῦ ψυχῆς,
 Εἶναι τέχνη τῆς Εὐρώπης, κ' οὐχὶ φύσεως ἔμῆς.

Γιουδαίος.

Στερόεάν 'σου πίστιν βλέπω, κ' ἐννοῶ κατὰ πολλὰ,
 'Οτι κί ἡ ψυχὴ 'σου πάντα τὸν Ζαμόρον ἀγαπᾷ.
 'Ο ἰσχυρογνώμων οὗτος εἰς τὰς μάχας νικηθεὶς,
 Κί ἔτι εἶναι ἐκ τοῦ τάφου 'μῆς ἐπίβουλος ζωῆς;
 'Εν ᾧ ἔξει ἐνικήθη, 'νὰ 'τὸν φοβηθῶ νεκρόν;
 Παῦσον τὰς περιφρονήσεις καὶ κλαυθμούς 'σου δι' αὐτόν.
 Χρέος 'σου ἐτραυματίσθη, ὄνομά 'μου κί ἡ ψυχὴ,
 Κί ἡ καρδιό 'μου τοὺς κλαυθμούς 'σου ὑπερβολικὰ
 φθονεῖ.

Ἀλξίρα.

Μὴ ζηλοτυπεῖς τοσοῦτον· περιώρισον ὄργην·
 Περιπτόν εἶν' εἰς τὸν τάφον 'νὰ φθονῆς ἀντραστὴν·
 Τὸν ἠγάπων, 'δὲν τ' ἀγνοῦμαι, χρέος 'μ' ἦτον ἱερόν,
 'Ο κατεθλιμμένος κόσμος Ζαμόρ' εἶχε βοηθόν,
 Πλέον ἦτον ἐδικός 'μου, 'μὲ ἤρξεε κατὰ πολλὰ,
 'Με ἠγάπα τελευτὴ 'του 'μὲ λυπεῖ ὀδυνηρά.
 Νῦν ἀντὶ παραφορᾶς 'μου γίνης ὁ κατακριτὴς,
 Γίνου σταθερότητός 'μου καὶ κριτὴς ἐμῆς ψυχῆς·
 Καὶ τὸν ἀπηνῆ 'σου στόμφον μετ' ἐμοῦ συμπαραιτῶν,
 'Αἰσιοῦ τῆς εὐνοίας 'μου ἐὰν 'ὅ ἦναι δυνατόν.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Γιουστμάνος.

Πίστις ἴτης κ' ὑπεροψία, χαρακτήρ εὐλικρινῆς,
 Εὐτολμίαν ἴμου ἐκπλήττει, καὶ ἴμοι εἶναι προσφιλῆς
 Δεῦρο καὶ ἀναχαιτῶμεν τύφον τοῦτον βλοσυρὸν,
 Δυσμαχώτερον ἴνὰ γίνῃ τῆς Ἀμερικῆς χωρῶν.
 Ἀκατέργαστος ἢ φύσις οὔσα, θέλγητρα αὐτῆς,
 Ἀγροικὴν ψυχὴν ἴτῃ δίδει ἢ ἴδεν εἶν' ἀλλοδαπῆς·
 Τόλμη ἴτης ἢ στασιώδης διὰ χρέους θὰ καμφθῆ,
 Πάντας ἴχω ὑποδούλους· πλέον ἴμ' ἴμεινεν αὐτῆ.
 Εἴθ' ἴμῃν ἴνὰ θριαμβεύσῃ, καὶ ἴς παύσουν ἐκ τοῦ νῦν!
 Ἀρχοντα ἴνὰ λέγουν, ὅτι ἀποβάλλουν νικητῆν!

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

ᾠ ἑταῖροι ῥωμαλαῖοι, εἰς τὰς μάχας τολμηροί,
 Φίλοι σταθεροὶ κινδύνων, ὅς τὰ δεινὰ ἴσας μὴ δειλοί.
 ᾠ περικλεεῖς ἑταῖροι, ἐμῆς μοίρας βλοσυρᾶς
 Ἐπιττὰν ἴδεν θ' ἀποκτῶμεν ἢ τὸ πτάν ἴμας κατ' αὐτάς;
 ἴδεν θὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν Ἀλξίραν κί ἡμῶν γῆν,
 Τῷ τυράννῳ ἴμας εἰδέτι θὰ ἀφήσωμεν πνοήν;
 ἄτιμώρητος θὰ μείνει τύραννός ἴμας ἀλαζών,
 Ἡ πατρίς ἴποῦ κατεστράφη θὰ στεῖρῆται ἀμοιβῶν;
 ᾠ μηδαμινοὶ θεοὶ ἴμου! ὦ θεοὶ χωρὶς ἰσχύν!

Θεοῖς πολεμικωτάτοις ταύτην ἴδωκατε τὴν γῆν!
 Κι' ἂν τινὲς τῶν Καστιλλίων ὑπ' αὐτῶν τὰς προβολὰς
 Ἐνεστέθησαν πατρίδα, θρόνον ἴμου, ναοὺς κι' ὑδάς
 Βωμῶν πλέον ὑστερεῖσθε καθὼς κράτους καὶ ἐγὼ,
 Ἐπωλέσαμεν τὰ πάντα καὶ Ἀλξίρας ἀπορῶ.
 Τὴν αἰσχύνην ἴμου κι' ὀδύνας, καὶ αὐτὴν ἴμου τὴν ὀργήν
 Ἐφερον ὅσων τὰ βάρη, εἰς τὴν ψάμμον κινητήν,
 Ἐκ τῆς θερμοτάτης ζώνης κι' ἐκ τοῦ κόσμου κεντρικοῦ
 Εἶδον ἐν ᾧ ἐπλανώμην φῶς ἡλίου φωταυροῦ, *)
 Μέχρι τόπων ὅπου παύων, ἵνα φωτίξῃ ἡμῶν γῆν,
 Ἐπανάγει πάλιν ἔτος, ἐλθὼν ὅσος θέσιν τ' ἀρχικῆν.
 Τέλος ὁώμῃ κι' ἡ φιλία, καὶ αἱ μέριμναι ὑμῶν,
 Κατηνίδυσαν μεγίστως τὸν γενναῖον ἴμου σκοπόν.
 Κι' εἶχον, ὅτι τελεοφόρων, εἰς ταρτάριον εἰρκτῆν,
 Ἀρετὰς ψυχῆς ἴμου δύω, ἔρωτα καὶ ἀμοιβήν.
 Ἐσυλλέξαμεν ἀθρόους θνητοὺς πάντα μὴ δειλοὺς,
 Δεδοτοῦν ἴμας τῶν ἀπλήστων ἀσπονδωτάτους ἐχθροὺς
 Τοὺς ἀφήσαμεν εἰς δάση ταῦτα τὰ πλανητικά,
 ἵνα παρατηρήσουν τείχη, κτήρια τυραννικά.
 Φθάνω, δράττον καὶ ἴμας πιάνουν τὶς ἀπάνθρωποι
 πληθῆς,

*) Ἡ ἀστρονομία, γεωγραφία καὶ γεωμετρία ἦσαν καλλιεργημένα εἰς τὴν Περόου, καὶ ἴδεν ἡγνοοῦντο παντάπασι — ἐτραβοῦσαν γραμμὰς ἐπάνω εἰς στυλοὺς, καὶ ἐσημείωνον τὰς ἰσημερίας καὶ τροπὰς τοῦ ἡλίου.

Εἰς κλεισούρας βαθυτάτας καθ' ἡμῶν ὄρουζ' ζωῆς·
 Ἐκ καταχθονίων τόπων τούτων ἡμᾶς ἐλευθεροῦν,
 Περὶ μοίρας ἡμᾶς μελλούσης οὐδὲν τι ἡμᾶς κοινωοῦν.
 ὦ! ποῦ κείμεθα ἑταῖροι; τίς ἡμᾶς εἶπη ἔδεν ἔμπορεῖ,
 Τίς ἀνάσσει γαίης ταύτης, μοῖρ' Ἀλξίρας τίς ἐστί;
 Ἄν Μοντέξος ἦναι δοῦλος, καὶ ἡλίου βλέπη φῶς,
 Ἄν ὅσ' αὐλήν βλοσυρὰν ταύτην νῦν διάγη δυστυχῶς;
 Φίλτατοι, λυπηροὶ φίλοι τοῦ Ζαμόρου δυστυχοῦς,
 Κοινωνὸν ἔδεν ἡμᾶς ποιεῖτε τινὸς μοίρας ἀληθοῦς;

Ἀμερικανός τις.

Εἰς παντοίους πολλοὺς τόπους δεσμευμένοι ὡς ἔδου,
 Ὡς τ' ἀνακτόρια φερόμενοι ὡς οἱ ἐγκληματικοί,
 Εἰς ἀγριευμένους τούτους ἄγνωστοι, ἀλλοδαπαεῖς,
 Περὶ τοῦ συμφέροντός ἡμῶν μηδὲν εἶδομεν ἡμεῖς.
 ὦ ἀριστωτέρας τύχης δύσμοιρῆ ἡμῶν ἡγεμονῶν,
 Ἐὰν οὐτ' οἱ τύραννοί ἡμῶν θάνατον ἀπαιτοῦν ἔδου,
 Πλὴν ἡμᾶς ἀπόφασιν σοὶ φίλοι μετὰ ἡμῶν ἵνα χαθοῦν,
 Ἄξιοι τοῦ εὐνοεῖν ὅσ' ἐμῶν ἡμῶν ἔδου ἀκολουθοῦν!

Ζαμόρος.

Μετὰ κλέος τῶν θριάμβων, οὐδὲν εἶν' ὑπ' οὐρανοῦς,
 Εὐκλεέστερον τῷ ὄντι, τελευτῆς μιᾶς εὐκλεοῦς·
 Πλὴν εἰς ὄνειδος καὶ αἰσχύνην ἢ ἀποπνεύσω τὴν πνοήν,
 Καὶ ἢ ἀφήσω ἀποθνήσκων δύσμοιρον πατρίαν γῆν,
 ἢ ἀποθάνω ἄνευ κλέους, ἄνευ ἡμῶν ἐκδικηθῶ,
 Ἐκ χειρῶν τῶν ληστῶν τούτων δολοφόνων ἡμῶν χαθῶ.

Αἵματος ἀπληστοτάτων, πλούτου ἄμας καὶ θησαυρῶν
 Κόσμου λεηλατιζόμενου ἀπηνῶν λεηλατῶν,
 Τολμησάντων ἵνα μὲ ἀφήσουν ὅσά βάσανα ὀδυνηρὰ
 Πλέον τούτων, ἵνα μὲ ἀρπάξουν, κτήματα μηδενικά,
 Εἰς τὸν τάφον ἵνα ἐλκύσω πατριώτας ἴμου καλοὺς,
 Τὴν ζωὴν ἴμισὴν ἵνα ἀφήσω ὅσους τυράννους ποταποὺς,
 Φαυλοβίῳ ἴτων μανίᾳ τὴν Ἀλζιραν παραιτῶν,
 Τελευτὴ φορικτὴ εἶν' αὕτη, προῶγμα μὴ ὑποφερόν!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἄλβαρος. Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ἄλβαρος.

Ἐσθ' ἐλεύθεροι καὶ ζῆτε.

Ζαμόρος.

Τί ἤκουσα, ὦ οὐρανέ!

Ἐποῖα εἶν' ἀρετὴ αὕτη δύσπλητος διὰ ἐμέ;
 Θεὸς ἴποιος; τίς ἴμοι γέρον προσεγγίξ' ἐκπληκτικός;
 Καὶ ἵνα συγχωρῆς ἡξέυρεις ἐν ᾧ ἴμοιάσεις Ἰσπανός;
 Εἶσαι ἀναξ' ὅτι τῷ ὄντι καὶ ἀνάσσεις ἡμῶν γῆς;

Ἄλβαρος.

Ὁχι, ὁμως κἄν ἀθῶων ψυχῶν ἡμαί ἢ αἰγίς.

Ζαμόρος.

Είμαρμένη 'σου τις εἶναι, γηραλαίε ἀγαθέ;

"Αλβαρος.

Αὐτῆ τοῦ 'νὰ συντρεχθῶσι οἱ πτωχοὶ ἀπὸ ἐμέ.

Ζαμόρος.

Κι' ἐπιείκειάν 'σου ταύτην τις εἶναι 'ποῦ 'ὄ ξεφουσόξ;

"Αλβαρος.

'Ο θεός, εὐγνωμοσύνη, πίστις 'μου ἢ στερόξέα.

Ζαμόρος.

'Η θρησκεία; κι' ὁ θεός 'σου; πῶς; αὐτοὶ οἱ ἀπηνεῖς,

Τύραννοι καὶ ἀφαιρέται τῶν ἀνθρώπων τῆς ζωῆς;

Οἱ γῆς οὗτοι ἐρημῶται, ὧν σκληρότης μιὰρὰ,

Κατερήμωσε πατρίδα, ἀφαιροῦσα 'μὲ ἀγαθὰ,

'Ων ἢ εὐτελής γλισχροῦτης εἶναι νόμος ἱερός!

Πάτερ! 'μου καὶ 'δὲν λατρεύουν τὸν θεόν 'σου ἀληθῶς;

"Αλβαρος.

Τὸν αὐτὸν θεὸν λατρεύουν, ὅμως 'τὸν περιφρονοῦν,

'Υπὸ θείους νόμους ὄντες, τέκνον 'μου ἐγκληματοῦν.

Κατεχράσθησαν τοῦ κράτους νέου 'τῶν μὲ ὑπερβολὴν,

'Ξεύρεις πλημελλήματά 'των, ἐμὴν μάθε ὀφειλήν.

'Ο ἀστῆρ, δις, τῆς ἡμέρας εἰς τὸν ἄλλον τροπικὸν,

Φώτισε 'σ αὐτοῦ πορείαν κόσμον 'σας καὶ τὸν ἐμόν.

Ἐκ τῶν σῶν, ἀφ' ὅτου ἄπαξ βοηθεῖα εὐγενεῖ,

Σωτήρ μοίρας 'μου δεσπότης κατηδέχθη 'νά φανῆ
 Εὐθύς ἔκτοτ' ἢ ψυχὴ 'μου συμφορᾶς ποιεῖ ὑμῶν,
 Μεθ' ὑμῶν ἐσυνενώθην γὰρ δεσμῶν ἀδελφικῶν.
 Κι' εὐτυχῆς θὰ τελευτήσω ἂν 'νά εὖρ' ἀξιωθῶ,
 Ζεῖν 'μου ἤρωα σωτήρα, ὃν τελείως ἀγνοῶ.

Ζαμόρος.

Ἡ μορφή 'του, ἡλικία, κ' ἔξοχος 'του ἀρετῆ,
 Ὑπερβολικὰ 'μὲ πείθουν ὅτι "Αλβαρος ἐστί.
 Τὸν βραχίονα γνωρίζεις τὸν σωτήρα 'σου ζωῆς,
 Κι' ἀναχαιτητὴν θεόθεν ἐδικῆς 'σου τελευτῆς;

"Αλβαρος.

Τι ἀκούω; ἄς ἐγγίσω πρόνοια, ᾧ οὐρανέ!
 Καὶ τῷ ὄντι ὁ σωτήρ 'μου φανερόνεται 'σ ἐμέ.
 Ὡ 'σεῖς λυπηροὶ 'μου ᾧπες ἐξ ἐτῶν νῦν γηραιοί,
 Φεῦ! 'νά τὸν ζητῆτε τόσον πῶς ἐστάθητ' ἱκανοί;
 (τὸν ἐναγκαλίζεται).

Εὐεργέτα 'μου, νιέ 'μου, λάλει, τί 'σοὶ χρεωστῶ;
 Ἐλθὲ ᾧδε 'νά οἰκήσῃς κ' ὡς πατὴρ 'σὲ βοηθῶ.
 Τελευτὴ 'μου εὐλαβήθη, ὀφειλμένην 'σοὶ ζωὴν,
 Ἀφορμὴν ἵνα 'μοὶ δώκῃ 'νά 'σοὶ δώκω ὀφειλήν.

Ζαμόρος.

Πάτερ 'μου, ποτὲ ἀνίδως ἔθνος 'σου τοῦτο ᾧμὸν
 Μικρὸν ἔδειχνε σπινθῆρα ἐδικῶν 'σου ἀρετῶν,
 Πίστευδόν 'μοι, τὸ πᾶν τοῦτο ἔρημον ᾧς περ ἐστί,

Ἡθελε μὲ προθυμίαν δουλικὸν ζυγὸν δεχθῆ.
 Πλὴν ψυχὴ 'σου ὄσον εἶναι εὐεργετική, ἀγνή,
 Τόσον τούτων ἢ κακία φύσιν 'μας ἀναστατεῖ.
 Κι' ἀγαπῶ 'νὰ τελευτήσω παρὰ μετ' αὐτῶν 'νὰ ζῶ,
 Καὶ τὸ μόνον 'ποῦ προσημένω καὶ πολλὰ ἐπιθυμῶ,
 εἶν' τοῦλαχιστον 'νὰ μάθω χεῖρ 'των ἄν αἰμοχαρῆς,
 Ἐπιφάτωσε Μοντέζου μοίρας 'του κακοτυχεῖς
 Ὁ πατήρ 'ἄν τῆς Ἀλζίρας φεῦ! παρατηρεῖς κλαυθμούς,
 Οὐδ' μιὰ μνήμη γλυκυτάτη 'μ' ἀρπᾶ πόνων λυπηρούς.

Ἄλβαρος.

Τοὺς κλαυθμούς 'σου 'σὺ μὴ κρύψεις, κλαῦσον μὴν
 ἐμποδισθεῖς,

Ἐπειδὴ φιλανθρωπίας δεῖξεις εἶν' εἰλικρινῆς.

Δυστυχία 'σ' ἀγνωμόνους, ψυχὰς πάντοτε κλιτὰς,

'Σ ἀνομίας ἀπανθρώπους καὶ μὴ καταμαχητὰς.

Μάθε ὅτι ὁ σὸς φίλος κλέους πλήρης καὶ ἐτῶν,

Παρ' ἐμοὶ ἐδῶ διάγει τούτου βίον γλυκυρόν.

Ζαμόρος.

Θὰ 'τόν ἴδω;

Ἄλβαρος.

Ναι, κ' ἐκ τούτου εἶθε 'νὰ παραινεθῆς
 Νὰ ἐκλέξης ἄλλον βίον κ' ὡς αὐτὸς μάθης 'νὰ ζῆς.

Ζαμόρος.

Πῶς! παρὰ Μοντέζου λέγεις...

Ἄλβαρος.

Δι' αὐτοῦ θέλω φωνάξω.

Ἴνα μάθῃς 'κεῖνο ὅ,περ' οὐ ὑπερεπιθυμεῖς.

Περὶ μοίρας 'μας ζευγούσης, περὶ εὐτυχῶν δεσμῶν.

Τῶν μελλόντων 'νὰ ἐνώσουν τὸν λαόν 'μου μετὰ σῶν.

Πρὸς νιόν 'μου θ' ἀναγγείλω μὲ μεγίστην 'μου χαρὰν.

Εὐμοιρίαν 'μας παροῦσαν οὐρανίαν προσφοράν.

Νῦν πρὸς ὄραν 'δὲ ἀφήνω, πλὴν πρὸς δεαυτὸν καλόν.

Καὶ δεσμούςς διὰ 'νὰ σφίγξω πρὸς συγγένειαν ἡμῶν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

Οὐρανῶν ἡ ἀγαθότης τέλος πάντων 'μ' εὐνοεῖ,

'Σ βάρβαρον κενθμῶνα ἓνα ἠῦρα 'δῶ ἐπιεικῆ.

Ἄλβαρος θεὸς ὑπάρχει μεταξύ τῶν συμφορῶν,

Καταβὰς 'νὰ ἡμερώσῃ ἡθῆ πάντων τῶν ἐθνῶν.

Ἔχει, εἶπεν, νιόν ἓνα, κί ἔσεται 'μοι ἀδελφός,

Εἶθε ἄξιός 'νὰ γίνῃ ἐναρέτου 'του πατρός!

'Ω ἐλπίς 'μου γλυκυτάτη 'σ τὴν χαμένην 'μου ψυχῆν!

Ω Μοντέζε, μετὰ χρόνους τρεῖς ὅς βλέπω μόλις νῦν!

Ω Ἀλζίρα πεφιλμένη, ὧ ὅς δέσποινα ἐμή.

Σὺ δι' ἣν ἐπραξα πάντα, ὅς ζωῆς ἔμου ἢ ψυχῆ!

Φεῦ! ἐνθάδε ἄρα εἶσαι; στερόδεάν ἔσου τὴν ψυχὴν

Πρὸς ἔμε ἔτι διασώζεις τὴν πρωταίαν ἀρετὴν;

Μιὰ ταλαίπωρος καρδία ἀπιστεῖ, νυχθημερεῖ.

Πλὴν τίς ἄλλος γηραλαῖος ἔμπροσθέν ἔμου προχωρεῖ;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἄλβαρος. Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

Ἄρα ὅς φίλε Μοντέζε ὅς τὰς ἀγκάλας ἔμου βαπτῶ!

Ὅρα φίλον ἔσου Ζαμόρον, ἰδουὶ πνέω! ἰδουὶ ζῶ!

Ἀνηγέροθην ἐκ τοῦ τάφου ἵνα ὅς ἡμαὶ ἀρόωγός,

Ἐγὼ εἶμ' ὁ προσφιλέης ἔσου φίλος, σύμμαχος, γαμβρός.

Ἡ Ἀλζίρα ἐδῶ εἶναι; εὐτυχεῖ; ἢ δυστυχεῖ;

Δαλῶν ἔπες ἔμε ἵνα πνεύσω, ἢ χαθῶ ἐν ἀκαρεῖ.

Μοντέζος.

Δύσμοιρε ὧ κύριέ ἔμου ὅς τοῦ χαμοῦ ἔσου τὴν βοήν,

Εἰς τὰς βαθυτέρας θλίψεις εἶχον καταβυθισθεῖν.

Σ' ἀπαιτούσαμεν ἐνζήλωσ ἐκ μοιρῶν ἔμας ἀπηνῶν,

Περὶ τάφον σκοτειναῖον ἐστεμμένον παρ' ἡμῶν.

Ζεῖς, καὶ εἶθ' ὁ οὐρανός ἔμας ἵνα ὅς καταθησυχῆ,

Εἶθε ὄλα τὰ δεινά ἡμᾶς τέρατα λάβωσι ταχύ!
 ὦ Ζαμόρε, ἐδῶ ποῖος ὅς ἐ κατήντησε σκοπός;

Ζαμόρος.

Ἐνθὺν γάτῳ ἔσοι, θεοὶ ἡμῶν, ζῆλος ἀμοιβῆς θεομῶν

Μοντέζος.

Τι λαλεῖς;

Ζαμόρος.

Ἐνθὺν γάτῳ, ὅμως τῆς ἡμέρας τρομερᾶς,
 Καθ' ἣν τέκνων τοῦ ἡλίου τὰς τειχῶν οἰκοδομᾶς, *)
 Ἄτρωτος Ἴσπανός οὗτος, ὑπερώπτης, τρομερός,
 Κατηδάφησ' ἐκ θεμέθλων, ἀνθαιρέτως, ἀπηνῶς.
 Ὀνομάζεται Γιουδμάνος μοῖρα ἡμῶν τυραννικῆ,
 Ἄνομίαν κ' ὄνομά ἔσθι μόνον ἡμῶν ἐμαθεν αὐτή.
 Τοῦτο τ' ὄνομα, Μοντέζε, ὅς πλήρη πόνων ἡμῶν ψυχῆν
 Δεηλασιῶν καὶ κτόνου σύμβολον τρομερόν ἦν.
 Ἐστ' ὄνομά ἔσθι ἐκ χειρῶν ἡμῶν κόρην ἡμῶν ἤρπασε τὴν σὴν.
 Κι' ἔδωρον τοὺς συγγενεῖς ἡμῶν εἰς δουλείαν ποταπήν
 Κατηδάφησε νεοὺς ἡμῶν, καὶ βωμοὺς φίλους ἡμῶν,
 Ὅ, που ἡμῶν ἔκραζον θεοὶ ἡμῶν ἵνα ἡμῶν ἐκλέξουν σὸν υἱόν.
 Ἐμῶν ἐσθὺρόν πρὸ τοῦ τυράννου, ἵνα ὅς ἔσθι πῶ ὅς ποῖαν
 εἰσκήν,

*) Οἱ Περόουβαῖοι, οἵτινες εἶχον τοὺς μύθους ἡμῶν
 ὡς οἱ λαοὶ τῆς ἡπείρου ἡμῶν, ἐπίστευον, ὅτι ὁ
 πρῶτος ἀναξ καὶ θεμελιωτὴς τῆς Κούσκου, ὑπῆρ-
 χεν υἱὸς τοῦ ἡλίου.

Μ' ἐκατήντησε τῷ ὄντι κί' εἰς βαδάνων τὴν πληθύν;
 Μόν' καὶ μόν' γιὰ νὰ μ' ἐρπάξῃ καλὰ τούτῳ λατρευτὰ,
 Πιστὰ εἶδωλα λαοῦ 'του, δι' ἐμὲ συγχαιμαρὰ;
 Μ' ἄφησαν ψυχοῦραγοῦντα εἰς βαδάνους τρομερὰς,
 Ὁ καιρὸς ποτὲ δὲν χάνει ὕβρεις 'του βαρβαρικὰς.
 Σπεύδω νῦν μετὰ τρεῖς χρόνους τοὺς ἐταίρους 'μου
 πιστοὺς,

Μεθ' ἡμῶν εἰς κοινὸν μῖσος νὰ ἀθροίσω στερόδεους.
 Εἶν' ὅ τὰ δάση 'μας κρυμμένοι ὄσυμαλαία 'των πληθῦς,
 Θὰ χαθεῖ ἢ σωτηρίαν θ' ἀπολαύσ' Ἀμερικῆς.

Μοντέξος.

Φεῦ! ὅσὲ κλαίω 'ποῦ ὑπέγεις 'σὺ ἵνα παροργισθῆς,
 Θάνατον πολέμιόν 'σου παντελῶς μὴν ἀπαιτεῖς,
 Εἰς τί φίλοι 'σου ἰσχύουν κί' ὄπλα εὐθραστὰ αὐτῶν,
 Ἀχρηστος ὄπλοφορία τῶν θαλασδινῶν λαῶν;
 Μάρμαρα τ' ἀνίσχυράτων μορφωμένα εἰς σπαθιά
 Ἡ πληθῦς μικρὰ στρατοῦ 'των γυμνασμένη ποταπά.
 Καθ' ὑπερωπτῶν γιγάντων τῆς γῆς τούτων δεσποτῶν,
 Κεραυνοὺς ὄπλοφορούντων ἐκ τῶν ὄπλων φωταυγῶν.
 Ἐναντίον 'μας ὀρμοίνωντων ὡς οἱ ἄνεμοι σφοδροί,
 Κατὰ μαχητῶν τεράτων οὓς ὑπερνικοῦν αὐτοί.
 Ὑποχώρησεν ὁ κόσμος, ἄς ἐνδῶσωμεν κί' ἡμεῖς.

Ζαμόρος.

Ἐγὼ νὰ καμφθῶ, νὰ ἔρω, μὴ στερόοίμενος ζωῆς;
 Ἀχ! Μοντέξε, πίστευσόν 'μοι, ἀστραπαὶ κί' οἱ κεραυνοί,
 Αὐτ' ἢ σπάθη, ἢ ὁποῖα τοὺς τυράννους καθοπλεῖ,

Οἱ ὠκύποδές 'των ἵπποι ὑφ' ὧν οὔτοι πολεμοῦν,
 Μὲ τὴν θέαν 'των ἠμπόρουν γῆν 'μας 'νὰ καταφοβοῦν.
 Πλὴν μὲ βλέμμα στηλωμένον μισητῶς 'τούς θεωρῶ,
 Καὶ διὰ 'νὰ τοὺς νικήσω, φθάνει 'νὰ μὴ φοβηθῶ.
 Ὁ αἰχμαλωτίσας τούτων γῆν 'μας νεωτερισμὸς,
 Δειλὸν μὲν καθυποτάσσει, τολμητίαν δὲ ποσῶς.
 Προϊὸν ἐμῶν κλιμάτων ὁ χρυσὸς περιλαμπῆς,
 Ὡδ' ἐλκύει τὴν Εὐρώπην, καὶ 'μᾶς εἶν' ἐπιβλαβής.
 Ὑστερούμεθα σιδήρου θεοὶ γλίσχροι πρὸς ἡμᾶς,
 Μ' αὐτὸ 'προίκισαν τὸ δῶρον χεῖρας τὰς βαρβαρικᾶς.
 Πλὴν γιὰ 'νὰ ἐκδικηθῶμεν τοὺς λαοὺς 'μας δυστυχεῖς,
 Μ' ἀρετὰς ἀντὶ σιδήρου ἐπροικίσθημεν ἡμεῖς.
 Μάχομαι γιὰ τὴν Ἀλξίρα, θ' ἀριστεύσω δι' αὐτήν!

Μοντέζος.

Οὐρανὸς 'μοὶ εἶναι δύσνους· παῦσον ζέσιν 'σου κακὴν·
 Τώρα ἄλλοι καιροὶ εἶναι.

Ζαμόρος.

Φεῦ! καὶ τί ἐπιννοεῖς;

Οἱ καιροὶ εἶν' ἀλλαγμένοι οὔσης σταθερᾶς ψυχῆς;
 Ὅ κλέος καὶ εὐχὰς 'της, ὅταν καθισχυρογνωμονῆ,
 Καὶ Ζαμόρου ἢ Ἀλξίρα, ὅταν 'δὲν ἀμνημονῆ;
 Ἐσὺ τρέπεις ὀφθαλμούς 'σου, ταλανίζεσαι, θρηνεῖς!

Μοντέζος.

Ω πανδύστηνε Ζαμόρε!

Ζαμόρος.

Πλέον 'δέν 'μ' νιοθετεῖς;
 Μόλυναν οἱ τύραννοι 'μας τὴν γενναίαν 'σου ψυχὴν;
 Περὶ τέλος τῆς ζωῆς 'σου 'ὄ' ξυαθον τὸ ἀνομεῖν.

Μοντέζος.

Δέν εἶμ' ἔνοχος καθόλου κ' οὔτοι οἱ κατακτηταί,
 Ὡς ἐσύ 'τὸ συμπεραίνεις, 'δέν εἶν' τύραννοι ποτέ.
 Θεοδηγημένοι εἶναι εἰς ἡμῶν ἐκ τούτων γῆν,
 Πρὸς κατάκτησίν 'μας ὄντως, ὅσον καὶ πρὸς διδαχὴν.
 Οὔτοι ἔφερον ἐνθάδε νέας πάντη ἀρετὰς,
 Τὴν πηγὴν τῶν ἀποδόχτων, τεχνουργίας μὴ γνωστὰς.
 Τὴν φιλοσοφίαν πρώτην κ' ὑπερτάτην ἀρετὴν,
 Τοῦ ζῆν δαέπτεσθαι τὴν τέχνην, καὶ τοῦ πανευδαι-
 μονεῖν.

Ζαμόρος.

Τί λαλεῖς; καὶ ἀπηνίας γλωῶσσα 'σου ὁμολογεῖ!
 Δούλη 'των Ἀλζίρα εἶναι, καὶ τοὺς ἐπαινεῖς ἐσύ!

Μοντέζος.

Παντελῶς 'δέν εἶναι δούλη.

Ζαμόρος.

Ὡ γεννήτωρ! σοῦ υἱοῦ,
 Ἦλεως τῶν συμφορῶν 'μου, κ' ἐμοῦ γίνου τοῦ θυμοῦ,
 Κρίνον ὅτ' αὐτὴ 'μ' ἀνήκει γιὰ δεβμῶν παντοτεινῶν,

Ναί, σὺ μοι τὴν ὑπεσχέθης πρὸ πατρῶν μου θεῶν,
Ἐπιμνήσεις ταύτης εἶχον, κί οὔτε δὲν ἐπιορκεῖ.

Μοντέζος.

Μὴ προτείνεις θεοὺς τούτους, οἵπερ εἶναι δολεροί.
Φάσματα τρομερὰ ταῦτα ἄπερ ἀληθῶς μισῶ,
Πάντα εἶν' ταπεινωμένα μὲν πρὸς σὺ τὸ ὄν' ποῦ προσκυνῶ.

Ζαμόρος.

Πῶς, θρησκεία ἐδική σου! πατρική μας ἐντολή;

Μοντέζος.

Ταύτης ἄφησα χυμαίρῳ, κί εἶδον ὅτ' οὐδὲν ἰσχεῖ.
Εἶδε ὁ θεὸς ἀπάντων ὁ ἀλάτρευτος ἐδῶ,
Ἐπαρξίν νὰ σὺ ἐκτυλίξῃ καὶ τὸ κράτος τοῦ αὐτό!
Ἄμποτε σὺ νὰ γνωρίσῃς, ὦ Ζαμόρε δυστυχῆ,
Τίς Εὐρώπης θεὸς εἶναι, κί αὐτῆς ποία ἀρετή!

Ζαμόρος.

Ἔσκληρὲ! κί ἀρεταὶ ποῖαι! τύραννοι τούτων χθονῶν,
Σ' ἠχμαλώτισαν καθ' ὅλα, σῶν σὺ ὑπέτησαν θεῶν.
Ἐγίνες λοιπὸν προδότης τῶν θεῶν σου καὶ τιμῆς.
Εἰς κατηγορίαν ταύτην εἶν' κί Ἀλζίρα προσφιλής;
Προφυλάξου!

Μοντέζος.

Δὲν μοι μέλλει, οὔτε κἂν μετανοῶ,
Εἰμαρμένην σου λυποῦμαι, κί ἑμαυτὴν μου εὐλογῶ.

Ζαμόρος.

Ἄν τὴν πίστιν ἔσῃ παρεβῆς, κλαῦσον ἄφροντα ἐσύ,
 Πλὴν ὀδύνας μου λυπήσου κρῖμα ἔσῃ μὲ ἄς προξενεῖ.
 Οἴκτιρον κἄν τὴν ψυχὴν μου, ἥτις ἐκ διαδοχῆς,
 Θεῶν ζήλου ἐμφυδᾶται, ἔρωτος καὶ ἀμοιβῆς.
 Τὸν Γιουδᾶνον ζητῶ ὧδε· πρὸς Ἀλξίραν μου πετῶ,
 Πρὸς αὐτὴν ὠδήγησόν με, κὶ ἄς ἐκπνεύσω ἀπαιτῶ.
 Τὴν Ἀλξίραν μου νὰ ἴδω μὴ μὲ ἐναχαιτεῖς ποσῶς.
 Τρέμε, ἵνα ἀπελπίσης τὸν Ζαμόρον ἐντελῶς.
 Ἐπανάκτησον ψυχὴν ἔσῃ ὡς καὶ πρῶτην ἔσῃ ἀρετὴν.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Μοντέζος. Ζαμόρος. Ἀμερικανοί. Φύλακες.

(Δορυφόρος τις πρὸς Μοντέζον.)

Κύριε, ἀνυπομόνως, ἔσῃ προδμένουν ἔσῃ τὴν πομπήν.

Μοντέζος.

Ἐρχομαι.

Ζαμόρος.

Ἦ σκληρὸν, στάσου, ἔσῃ δὲν ἔσῃ ἀφήνω παντελῶς.
 Ποῖα εἶν ἡ πομπὴ αὕτη ὅπου σπεύδεις ἀληθῶς;

Ἦ Μοντέζε . . .

Μοντέζος.

Ἐὰν ἀφήνω, κί ἄφενκτα φύγ' ἀπ' ἐδῶ.

Ζαμόρος.

Κί ἢ θεοῦ ὀργή 'νὰ 'μ' εὔρη, πάλιν 'σε ἀκολουθῶ.

Μοντέζος.

Σύγγνωθι τῶν πατρικῶν 'μου πρός 'σε κηδεμονιῶν
(πρὸς τοὺς φύλακας)

Φύλακες, μὴ 'τοὺς ἀφήτε 'νὰ εἰσέλθουν 'σ τὸν ναὸν
'Ἐθνικοὶ ἀνεθραμμένοι 'σ ἐντολὰς ἀλλοδαπεῖς,
'Ἡμποροῦν 'νὰ βεβηλώσουν τελετάς 'σας εὐλαβεῖς.
'Ἰδιον ἐμοῦ 'δὲν εἶναι 'νὰ 'σᾶς δώσω προσταγὰς,
'Ὁ Γιουσμάνος πλὴν 'σᾶς δίδει ταύτας 'μου τὰς ἐντολὰς.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

Τὶ ἀκούω! ὁ Γιουσμάνος! ὦ φρικτὴ ἐπιβουλή!

Ἦ παρανομία, λύσσα, ὕβρις ἔσχατος κακὴ!

Τοῦ Γιουσμάνου αὐτὸς δοῦλος! 'τὸν ἐννοήσα καλῶς!

'Ἀρετὴ 'σ τὸν κόσμον πάντα 'δὲν ὑπάρχει παντελῶς;

Ἄρα πρέπει κί ἢ Ἀλζίρα 'νὰ ἐνοχοποιηθῆ;

Τὸν ἰὸν μυδαρόν τοῦτον ἵνα ἐθήλασεν αὐτή;
 Κομισμένον μεταξύ ἡμῶν ἐξ ἐχθρῶν τούτων ἡμῶν,
 Τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπιβούλων καὶ ἡθῶν διαφθορῶν;
 Ἄρα ἴδῳ εἶν' ὁ Γιουσμάνος; τί ἵνα ἐπιχειρισθῶ;

Ἄμερικανός τις.

Μιὰν σωτήριόν μου γνώμην ἵνα σοὶ δώσω νῦν τολμῶ
 Ὁ τῶν ἡμερῶν σωτὴρ σου κείνος γέρον ὁ σοφός,
 Μεθ' υἱοῦ τοῦ ἔμπροσθέν σου θὰ φανῆ πραγματικῶς.
 Πάσχισον ἵνα ἡμῶν φέρουν πρὸ τῆς πόλεως πυλῶν,
 Ἄγωμεν, καὶ εἰς μιὰν προᾶξιν ἡμῶν βάλλωμεν σκοπόν.
 Ἄγωμεν, καὶ ὀπλισθῶμεν κατ' ἐχθρῶν ἡμῶν ἰσχυρῶς,
 Κι Ἄλβαρος ἄς σωθῆ μόνον καὶ αὐτός του ὁ υἱός.
 Εἶδον τὴν τειχοδομίαν τῶν τειχῶν ἀλλοδαπῆ
 Αὐτ' ἢ τέχνη δι' ἡμᾶς νέα, φύσιν τοῦ ὑποδουλεῖ,
 Τεχνηταὶ ὁδοί, γωνίαι, καὶ διώρυχες αὐτοὶ,
 Οἱ προσβάλλοντες τὰ τείχη χάλκιν' οὔτοι κεραυνοί,
 Αἱ πολεμικαὶ παρίδες τοῦ θανάτου οἰκισμὸς,
 Ὅσον ὄρασιν ἐκπλήττουν, ἴδεν μὲ ἀνησυχοῦν ποσῶς.
 Φεῦ! οἱ συμπολιταὶ ἤδη εἰς ὑπόδουλον ζυγόν,
 Διὰ μόχθων στερόφρονον ἄσυχρον ἡμῶν μυδαρόν.
 Μ' ἐξευτελισμένην χεῖρα εἰς ἀλύτους θλιπτικὰς,
 Σταίνομεν τύφου τοῦτον δίφρον τυραννίας μυδαρᾶς.
 Στὴν στιγμὴν πλὴν πίστευσόν μοι πρὸ αὐτῶν καθ'
 ἦν φανῆς,
 Χείρας ἡμῶν θὰ τὰς ἐγείρουν κατ' αὐτῆς τῶν τῆς ἀρχῆς,

Θὰ καταδαφήσουν ταύτας τρομεράς οἰκοδομάς,
 Ὅργανα φοικτῆς αἰσχύνῃς καὶ δουλείας ἔτων πικρῶς.
 Δὶ ἐδὲ στρατὸς, ἑταῖροι, ὅ τάφρους τὰς αἰμοσταγείας.
 Ὅλοκαύτωμα προσφέρουν τὴν θυσίαν ἔτων ζωῆς.
 Ἄγωμεν, καὶ ἐπὶ ταύτας τὰς ἐνόχους κεφαλὰς,
 Τρέψωμεν φλογερὰ βέλη, σπάδας καταστρεπτικάς.
 Τὸ διάπυρον τὸ νίτρον κατ' ἀρχὰς φανέν ἡμῖν,
 Ὡς πῦρ θεῖον ἐδρηγμένον ἀπὸ χεῖρα θεϊκῆν.
 Ἀναστρέψωμεν τελείως κράτος ἀνθαιρετικόν,
 Συσταθὲν ἐπὶ ἀγνοίας ἀπὸ τύφον παλαιόν.

Ζαμὸρος.

Ὡ περιφανεῖς ἑταῖροι! ὦ πόσον ἔδεν λαχταρῶ,
 Ἄν' ὅσας ἴδω συνεργοῦντας εἰς σκοποὺς οὐδ' ἄρα φρονῶ
 Ἀπηνία τοῦ Γιουσμάνου εἶθε ἔνα τιμωρηθῆ,
 Εἶθε αἶμα ἐμῆς γαίας μὲν αἶμα ἔτου ἔνα ἀνταμειφθῆ!
 Ὡ θεῶν ἐξυβρισμένων ἔσθ' ἀθεότης λυπηρὰ!
 Ἀμοιβὴ καθώπλισόν ἡμᾶς ἄς χαθῆ, κ' εἴν' ἀρκετά.
 Ἄς πεθάνει.... ὅμως, οἴμοι! δοῦλοι πάρεξ τολμηροί
 Περὶ τιμωρεῖν λαλοῦμεν, ἐν ᾧ χεῖρ ἀνικανεῖ
 Ὁ ζυγὸς ἡμῶν δουλείας γίνεται ἐπιβαρῦς,
 Ἄς ἐπρόδωσ' ὁ Μοντέζος, κ' Ἄλβαρος εἴν' ἀφανής.
 Ἀντκειμένον μὲν ἀγάπῃς εἴν' εἰς χεῖρας μυσαρὰς,
 Τὰς ἀμφιβολίας μόνον ἔχω παρηγορικάς.
 Ὡ ἑταῖροι, φωναὶ ποῖαι ἀντηχοῦν τόσον ἐδῶ;
 Ὑπερβολικὸν τὸ φέγγος τῶν λαμπάδων θεορῶ!

Τοῦ λαοῦ βαρβάρου τούτου πυροβολισμοὶ κροτοῦν,
Ἑορτήν, ἢ ποῖον κρίμα οὗτοι νῦν ἐπιτελοῦν;
Ἄς πασχίσωμεν κἄν τώρα ἵνα ἐξέλθωμεν ἐδῶ,
Ἄν ἔμπορῶ ἵνα ἴσῃς λυτρώσω ἢ μαζύσας ἵνα χαθῶ.

Τέλος τῆς δευτέρας πράξεως.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄλφον

Ἄλφον

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἄλζιρα.

Ἄλζιρα.

᾽Ω σκια τοῦ ἔραστοῦ ἴμου! πίστιν ἄπροδωρα ἐμὴν!
 Οὐδὲν μένει κί ὁ Γιουδμάνος ἴμ' ἔχει ὑπ' αὐτοῦ ἰσχύν.
 Ὁ ἡμᾶς διαχωρίζων μέγιστος ὠκεανός,
 Ἔθεσεν ἀναμεδόν ἴμας ὄρια σαθρὰ αὐτός.
 Εἰς αὐτὸν πλέον ἀνήκω, εὐχὰς εἶπομεν ὅσ' ναὸν,
 Ἐπιμνήσεις ἴμας ὑπάρχουν γεγραμμένοι ὅσ' οὐρανόν.
 ᾽Ω ἄσὺ συνωδεύτρια ἴμου σκια φίλ' αἰμοσταγῆς,
 Σκια πάντοτε παροῦσα πρὸ ἀθλίας ἴμου ψυχῆς.
 Ἐραστὰ ἴμου ἄν κλαυθμοὶ ἴμου δύνγχνσις καὶ με κινούῃν

Ἐν τῷ τάφῳ σου ἡμποροῦν τώρα καὶ εἰς νεκροὺς νὰ μεταβοῦν,

Ἡ θεοῦ ἰσχὺς ἀνίδως κάμνη ἵνα ἐπιζῇ,

Ἐν τέφρῳ σου γενναῖον πνεῦμα στερόρεά σου ἢ ψυχῇ,

Ἡ ψυχῇ, ἣτις ἔμ' ἠνύοι μέγ' ἐσχάτης τῆς πνοῆς,

Σύγγνωθι γενναιοψύχως τῆς συζεύξεως ἐμῆς!

Εἰς τὰς ἐντολὰς πατρός μου ἔδει νὰ θυσιασθῶ,

Πρὸς καλὸν τῶν ὑπηκόων, ὧν ἡ μήτηρ εἶμ' ἐγώ.

Ἐνεκα τῶν ἠττημένων καὶ κλαυθμῶν τῶν δυστυχῶν,

Ἐνεκα παντὸς μερίμων, ὅθεν φεῦ! θὰ εἶδ' ἀπὼν

Ὁ Ζαμόρε, μὴ ταράττεις σπαραγμένην μου ψυχῇ,

Ἀφησέ' τὴν νὰ ὀδεύῃ τῶν χρεῶν τῆς ἐντολῆν

Ἐπιπομπῶν τῆς ἀνάγκης νῦν ὑπέφερον ζυγόν,

Ἀφεσον σκληροὺς δεσμοὺς μου, βίον φθείροντας ἐμόν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀλζίρα. Ἐμίρα.

Ἀλζίρα.

Πῶς! θ' ἀναχαιτῶσι πάντα πρὸ ὀράσεως ἐμῆς,
 Τοὺς αὐτόχθονας τῆς γῆς μου ποτὲ πάλαι προσφιλεῖς;
 Δυστυχεῖς μας αἰχμαλώτους' δὲν θὰ ἔμ' εἶναι δυνατὸν,
 Κἄν νὰ ἴδω καὶ νὰ κλαύσω εὐχαρίστως μετ' αὐτῶν;

Ἐμίρα.

Ἄχ! μαρίαν τοῦ Γιουσμάνου κάλλιον ἐδὺ φοβοῦ·
 Τρέμε διὰ τὴν πατρίδα, καὶ τοὺς σκλάβους' μας λυποῦ·
 Ἄμας ἐπαπειλοῦν καὶ λέγουν ἡ ἡμέρα ὅτ' αὐτὴ,
 Για τὸ ἔθνος 'μας ὑπάρχει κατεξολοθρευτική.
 Τοῦ πολέμου τὴν σημαίαν ἐκτυλίτουν τωρινῶς,
 Καὶ ἀνάπτουν τὰς φωτίας ὑπογείους φλογερῶς.
 Δικαστήριον κακοῦργον, αἰμοβόρον συγκροτοῦν,
 Ὅσον σὺγκλητον ἀπηνῆ ταύτην τὸν Μοντέζον προσκαλοῦν,
 Ταῦτα μόνον νῦν ἤξεύρω.

Ἄλξιρα.

ὦ οἱ οὐρανοὶ σκληροί!

Ὅσον ποίαν ἐκστασιν βαθεῖαν ἔμεινα ἐν ἀκαρεί!
 Πῶς! σχεδὸν ὅσον ἐμὰς ἀγκάλας κί' ἀπ' τοὺς πόδας
 τῶν βωμῶν,

Τιμωρὸν ἐγείρει χεῖρα κατὰ συγγενῶν ἐμῶν!

Πῶς! ἐπέμνησα τῷ ὄντι συμφορὰς ἐμῆς ζωῆς!

ὦ ἐπίμνησις! ὅσον, ἥτις πάντοτε μ' ὑποδουλεῖς!

ὦ ὑμέναιε ἀχρεῖε! εἰς ἀχρεῖαν ἐποχὴν,

Ὁ πατήρ μου ἐδοχάσθη σύζευξιν πραγματικὴν!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἄλζιρα. Ἐμίρα. Σεφάνη.

Σεφάνη.

Αἰχμαλώτων τις κυρία τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ,
Ὀλοκλήρως χρεωδεῖται ὅς τὸν Ἰμένα ὅς εὐκλεῆ,
Εἰς τοὺς πόδας σου ἵνα πέσῃ ἀπαιτεῖ νῦν μυθικῶς.

Ἄλζιρα.

Ἄς ἐμφανισθῇ ἀφένκτως, ἄνευ φόβου ἀσφαλῶς.
Τοὺς ἐταίρους ἴτου καὶ τοῦτον ἡ ψυχὴ ἴμου συμπαθεῖ,
Προσφιλεῖς εἶν' ὅς ὄμματά ἴμου, καὶ πατρίς ἴμου εἶν'
αὐτοί.

Ὅμως ἴπως συνέντευξίν ἴμου μόνον εἰς ἴτην ἀπαιτεῖ;

Σεφάνη.

Ἀποδῶρήτων ἵνα δὲ κάμη κοινωνὸν ἐπιθυμεῖ.
Εἶν' ὁ μάχιμος ἐκεῖνος, οὗ ἢ πολιοῦχος χεῖρ,
Τοῦ γεννήτορος Γιουσμάνου ἦν συμβίου σου σωτήρ.

Ἐμίρα.

Δέσποινά ἴμου δὲ ἐξήτει κι' ὁ Μοντέζος μυθικῶς,
Ἀπεμάκρυνε Ζαμόρον ἵνα μὴ ὅς ἴδη παντελῶς.
Ἡ ψυχὴ ἴτου βυθισμένη εἰς μιὰν θλίψιν σκοτεινὴν,
Φαίνεται, ὅτι ἐμελέτα ἐπιχειροῖσιν φοικτήν.

Σεφάνη.

Παριδένετο ὅς ὄφρυν ἔτον τύρβης, πόνων ἢ εἰκῶν,
 Τ' ὄνομά σου ἐκαλοῦσε, κ' ἔκλαιε ποταμηδόν.
 Καὶ ἐκ τούτου γνωστὸν εἶναι, ὅτι οὗτος ἀγνοεῖ,
 Τὴν ἀξίαν καὶ τὴν λάμψιν, ἣτις σὲ περιστοιχεῖ.

Ἀλζίρα.

Ἵποια λάμψις, φίλ' Ἐμίρα! πόσον εὐτελὴς βαθμὸς!
 Ἴδως εἶναι συγγενὴς ἔμου ἤρωσ δύστηνος αὐτός.
 Τίς ἠξέυρει, ἂν αὐτόπτης ἔδεν ἦτον αὐτοῦ χαμοῦ!
 Μὲ ἐγγίζει! φεῦ! πῶς τώρα νὰ λαλήσω μετ' αὐτοῦ!
 Ἡ φωνὴ ἔτου θὰ ἀνέξῃ τὰς ὀδύνας ἔμου σφοδρῶς
 Τὴν ψυχὴν ἔμου θὰ φονεύσῃ, θὰ μ' ἀνοίξῃ τὰς πληγὰς
 Πλὴν ἄς ἔλθῃ, ἔδεν ἔμοι μέλλει ἄχ! μιὰ συγχυσίς φορικτὴ
 Τὰς αἰσθηθεῖς ἔμου χαμένας κυριεῦ' ἀθελοντεῖ
 Εἰς ἀνάκτορα, φεῦ! τὰντὰ πλήρη τῶν ἐμῶν κλαυθμῶν
 Πῶποτε ἔδεν ἠξιώθην εὐτυχῶν τινῶν στιγμῶν!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἀλζίρα, Ζαμόρος. Ἐμίρα.

Ζαμόρος.

Ἄρα ὅς χεῖρας ἔμου νῦν κεῖται, κ' αὐτὴν τάχα καθορῶ!

Ἄλξιρα.

Ἄχ! θεέ! μορφὴν, φωνὴν 'του, βάδισμά 'του θεορῶ.
(πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θεραπαινίδος 'της)

ῶ Ζαμόρε... ὑποκύπτω, μόλις πνέω νῦν πνοήν...

Ζαμόρος.

Γνώρισον τὸν ἐραστὴν σου!...

Ἄλξιρα.

Παρ' ἐμοῖς Ζαμόρ' ποδῖν;

Τέχα εἶναι φαντασία!

Ζαμόρος.

Ἦχι, γὰρ σὲ ἀναζῶ,

Πρὸ ποδῶν σου ἐπιμνήσεις, πίστιν σου προσεπαυῶ,

ῶ ἡμίσεια ψυχὴ 'μου! εἰδωλὸν 'μου τῆς ψυχῆς!

ῶ σὺ κτῆμα ἔρωτός 'μου τῆς φλογός 'μ' ἐρωτικῆς!

ῶ Ποῦ εἶναι δεσμοὶ 'μας θεῖοι 'ποῦ 'μας ἤνωναν ποτέ;

Ἄλξιρα.

ῶ στιγμαὶ, στιγμαὶ γλυκεῖαι! τώρα κατασχνντικαί!

ῶ Ἀντικείμενόν 'μου φίλον πόνου λυπηρὸν χαρᾶς!

Ἄχ! Ζαμόρε, 'ὅ στιγμὴν 'ποῖαν 'νὰ σὲ ἶδω καταντᾶς;

ῶ Στὴν ψυχὴν 'μου κάθε λόγος ἐγκεντρᾷ ξίφος ὀξύ.

Ζαμόρος.

Σὺ 'μὲ βλέπεις καὶ γογγίζεις.

Ἄλξιρα.

Ἄρα γὰρ φάνηκες ἐσύ.

Ζαμόρος.

Ἡ βοή τῆς τελευτῆς ἔμου διηβόησε παντοῦ,
 Τὴν πλανῆτιν ἔμου πορείαν τὴν διῆλθον μακρὰν σοῦ
 Ἄφ' ἧς ὄρας ἔμου ἠρπάχθη ἀπὸ τούτους τοὺς ληστὰς
 Συναρπάσαντας θεοὺς ἔμου, θρόνον ἔμου, σὰς καλλονὰς
 Ἐεύρεις, ὅτ' ὁ καθαιρέτης ὁ Γιουσμάνος ἀπηνῆς,
 Δι' ὀδύνων ὑπερμέτρων τόλμης ἔπειραθεν ἐμῆς;
 Ἐεύρεις, ὅτ' ὁ ἐραστής σου λέχει ἔσου προορισθεῖς,
 Φίλ' Ἄλξιρα, εἰς δημίους παρεδώθ' ἡμιθανῆς;
 Σὺ στενάξεις καὶ προσβλέπεις τὴν φλογίζουσαν ἔσου
 ὀργήν,

Ἡ μεγίστη ὄβρις αὐτῆ ἔσου κατέτροψε ψυχὴν.
 Ἴσως τις ἐρωτοδαίμων ἐπαρρηπνητῆς θεός,
 Μ' ἐπροφύλαξ' ἐκ θανάτου καὶ ἐδώθην εὐτυχῶς.
 Τὴν λατρείαν ὀδηγοῦ ἔμου τοῦ θεοῦ διατηρεῖς,
 Ἴσπανις ἔδεν κατεδτάθης· ἀλλὰ οὔτε ἀπιστεῖς.
 Λέγουν, ὅτι ὁ Γιουσμάνος ἔδεν ἐχάθη ἀλλὰ ζεῖ,
 Ἐκ τυράννου τούτου ἤλθον ἔνα σὲ σώσ' ἐν ἀκαρεῖ.
 Μ' ἀγαπᾷς; ἐκδικηθῶμεν ἔσ χεῖρας ἔμου τὸ θυμα δός

Ἄλξιρα.

Ναὶ, ἀνομιῶν ὀφείλεις, ἵνα γίνης τιμωρός.
 Ἴδου κτύπα.

Ζαμόρος.

Πῶς! τί λέγεις! ὄρκοι, πίστις 'σου ψυχῆς!

'Αλζίρα.

Κτύπα, εἶμαι ἀναξία 'σοῦ κι' αὐτῆς 'μου τῆς ζωῆς.

Ζαμόρος.

"Αχ! σκληρώτατε Μοντέζε! 'δὲν σ' ἐπίστευσα ποδῶς.

'Αλζίρα.

Πῶς! αἰσχυντικὴν 'μου προῦξιν σ' ἐκοινωνήσεν αὐτός;

'Ξεύρεις διὰ 'ποῖον ἄνδρα σ' ἐγκατέλειψα ἐγώ;

Ζαμόρος.

"Οχι, ὅμως λάλησόν 'μοι, 'δὲν ἔχω 'νὰ φοβηθῶ.

'Αλζίρα.

"Ορα οὖν τὸ βάραθρόν 'μας τῶν ὀδύνων καὶ χαμοῦ,

"Ἴδε τὴν πληθὺν κριμάτων καὶ ὀνειδους 'μου κακοῦ.

Ζαμόρος.

"Ω 'Αλζίρα!

'Αλζίρα.

'Ο Γιουσμάνος!

Ζαμόρος.

"Υψιστέ 'μου!

Ἄλξιρα.

Ἄρτι νῦν,

Ὁ αἰμοχαρῆς φονεὺς σου χεῖρα ἔλαβεν ἐμήν.

Ζαμόρος.

Κεῖνος;

Ἄλξιρα.

Γάμψ τούτῳ παρηνέθην ἐξ Ἀλβάρου καὶ πατρός
Ὠφελήθησαν μεγίστως ἀνισχύρου ἄμου νοός.

Ἐνοχος ἐραστριά σου εἰς βωμοὺς χριστιανῶν,
Ἄρτι καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν σου ἐδυσεύγχθη μὲ αὐτόν
Τὸ πᾶν ἄφησα θεοῦς ἄμου, ἐμήν γαῖαν κὶ ἐραστὴν,
Ἐὶ τὸ ὄνομα τῶν τριῶν τούτων ἔπαρέ ἄμου τὴν ζωήν
Προσβολάς σου ἢ ψυχὴ ἄμου ἔτοιμος εἶν ἵνα δεχθῆν

Ζαμόρος.

ὦ Ἄλξιρα! πῶς Γιουδαῖον ἔχεις σύζυγον ἐσύ;

Ἄλξιρα.

Πρὸς ἐλάττωσιν, ἠμπόρουν, ἀνομεῖν ἄμου καθαρῶς,
Ἰσχύν νόμιμον ἵνα σὲ εἶπω ἐπ' ἐμὲ ἐμοῦ πατρός.
Εἰς ἣν, κείμεθα, τὴν πλάνην, θλίψεις ἄμου κὶ ἀγωνισμοῦς
Τοὺς χυμένους τριετίους ἐπὶ τάφου σου κλαυθμοῦς
Ὅτι δούλη ἐν ᾧ ἤμην τούτων τῶν χριστιανῶν,
Τοῦ ὀλέθρου σου ἢ θλίψις ἄμου ἔδωκε θεοῖς αὐτῶν,
Ὅτι πάντα σὲ ἠγάπων, κὶ ἡ χαμένη ἄμου ψυχὴ,
Τοὺς θεοὺς σου μὴ προστάτας εἶχεν ὅλως βδελυγχθῆν

Πλὴν ἄδεν ἀπαιτῶ καθόλου διὰ ἵνα προφασισθῶ,
 Πρόφασιν καμμιὰν ἄδεν ἔχω, ὅταν ἔρωτος μεμφθῶ.
 Ἐδὺ πνέεις ἴμ᾽ ἀρκεῖ τοῦτο· δὲ ἀπίσθησα φρικτὰ,
 Φόνευσον νῦν τὴν ζωὴν ἴμου ἤτις, ἄδεν ὅ ἀνήκει πιά.
 Ἦως! ἴμὲ καθορᾶς εἰδέτι μ᾽ ὄμμα πάντη ἱλαρόν;

Ζαμόρος.

Ναί, ἄν, ἔτι ἀγαπῶμαι, εἰς ἀννένοχος κακῶν
 Εἰς ψυχὴν ἴσου βασιλείαν ἵνα ἐλπίσω ὅ τὸ ἐξῆς;

Ἀλζίρα.

Ἦτε Ἀλβαρος, Μοντέζος, θεὸς τις ἐκδικητῆς,
 Ἰσπανοὶ κί ἐμὴ ἰδέα ἴμὲ ὠδήγησαν ὅ ναὸν,
 Ἐγκρατῆς τῆς τελευτῆς ἴσου γάμον ἴπρόσμενα ἐμόν.
 Συζευγθθεῖδα μὲ Γιουσμάνον γιὰ παντοτεινῶν δεσμῶν,
 Σ᾽ ἐμνημόνευα βαθέως, πρὸ ποδῶν ἐμῶν βρωμῶν,
 Οἱ δυνάσται ἴμας, λαοὶ ἴμας ἠξενρον ἴπῶς ὅ ἀγαπῶ,
 Ἰὰ τὸ εἶπω ἄδεν ἠδγκύνθην γῆ, Γιουσμάνῳ, οὐρανῶ,
 Κί ὅ αὐτὴν καθ᾽ ἠν δὲ βλέπω ἀπεκταίαν τὴν στιγμὴν,
 Σοὶ τὸ προσφωνῶ ἀκόμη γιὰ φορὰν ἴστερινῆν.

Ζαμόρος.

Ἦ Ζαμόρος δι᾽ ἐσχάτην νῦν φορὰν ἵνα δὲ ἰδῆ;
 Ἐκ μιᾶς ἵνα ὅ ἀπολαύση καὶ ἵνα δὲ ἴστερηθῆ!
 Ἦ! ὅ Ἐρως ἄν ὅ ἐλάλη μ᾽ ὀμιλίαν ὀδηγοῦ!

Ἄλξιρα.

Οὐρανέ 'μου! ὁ Γιουσμάνος κι' ὁ πατήρ 'του μετ' αὐ-
τοῦ!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

"Αλβαρος. Γιουσμάνος. Ζαμόρος. Ἄλξιρα. Συνοδία.

(ὁ "Αλβαρος πρὸς τὸν υἱόν του)

Ἐδὺ βλέπεις παρ' Ἄλξιραν τὸν σωτήρα 'μου ζωῆς!

(πρὸς Ζαμόρον)

ᾧ σὺ ἦρως νεανία, ᾧ δοτῆρ ἐμῆς πνοῆς!

Δεῦρο αὖξῃσον χαράν 'μου 'σ τὴν λαμπρὰν αὐτῆν

στιγμὴν

Μεθ' υἱοῦ 'μου 'ν' ἀπολαύσης τὴν στοργὴν 'μου πα-

τριακὴν.

Ζαμόρος.

Τι ἀκούω! ὁ Γιουσμάνος! εἶν' υἱός σου ἀπηνῆς!

Ἄλξιρα.

ᾧ ἀντέστρεψον θεέ 'μου ταύτης προσβολὰς στιγμῆς!

"Αλβαρος.

'Σ ποίαν ἐκπληξιν βαθεῖαν!....

Ζαμόρος.

Ἐδτεροξε ἄπως ὁ θεός,

Τοῦ Ἀλβάρου ὁ Γιουσμάνος ἵνα καλῆται ὁ νίος;

Γιουσμάνος.

Δοῦλε, ἄποια ἡ αἰτία τῆς μανίας σου αὐτῆς;

Ἐεύρεις κάλλιστα τις εἶμαι;

Ζαμόρος.

Γαίας ὄνειδος ἐμῆς!

Μεταξὺ τῶν ταλαιπώρων ἐξ ἰσχύος σου θνητῶν,

Τὸν Ζαμόρον ἄτον γνωρίζεις, καθορᾶς ἐγκλημα δόν;

Γιουσμάνος.

Σε;

Ἄλβαρος.

ὦ Ζαμόρε!

Ζαμόρος.

Ναί, ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν,

Τοῦ ἀφήρεσες νομίζων, ὅτι ἔἴ ἀφαιρεῖς καὶ ζεῖν

Ἐκεῖνον τὸν βασανισθέντα εἰς ὀδύνας χαμερπεῖς,

Ἐκεῖνον ἐκ τῆς θείας οὐπερ ὀφθαλμούς σου χαμηλοῖς.

ὦ σὺ ἄρπαξ ἀγαθῶν ἡμῶν, κράτους τύραννε ἡμῶν,

Μ᾽ ἤρπασας καὶ πεφιλμένον κτῆμα ἄμου μοναδικόν!

Ἐκπνευσον καὶ διὰ σπάθης ἐδικήν σου τελευταίην

Πρόλαβε, ἀπαντικρούων χεῖρα ἔμ' ἐκδικητικὴν.
 Ὁ βραχίων πολιοῦχος τοῦ πατρός σου τῆς ζωῆς,
 Ἴδως ἀμοιβὴν θὰ λάβει εἰς τὸ αἷμα σου τῆς γῆς.
 Καὶ θὰ ἦμαι πάντα φίλος τῶν ἀνθρώπων καὶ θεῶν,
 Φειδωλεύων τὸν πατέρα, καὶ παιδεύων τὸν υἱόν.

Ἄλβαρος.

(πρὸς Γιουσμάνον)

Φεῦ! ὅπόσον οἱ παρόντες λόγοι 'του ἔμ' ἀποστομοῦ!
 Ἀποκρίσεις ἔχεις πλέον; καὶ ὀρθῶς σ' ἐγκληματοῦν!

Γιουσμάνος.

Πρὸς ἀντάρτην αἰσχρὸν τοῦτον ἵνα ἀποκριθῶ ἐγώ!
 Χρηζοντα ποινῆς μεγίστης ἵνα δικαιολογηθῶ!
 Ἡ δικαία ποινὴ τούτου τὴν ὁποίαν ἐκφωνεῖ,
 Πρὸς σὲ σέβας ἂν παρίδω εἶν' ἀπάντησις ἐμῆ.

(πρὸς Ἀλξίραν)

Ἡ ψυχὴ σου, δέσποινά 'μου ἄς σὲ μάθῃ ἱκανῶς,
 Μέχρι τίνος βαθμοῦ ὥδε ἔμ' ἐξυβρίζεις μυστικῶς,
 Σὺ, ἥτις γιὰ ἔμ' ἂν ὄχι, κ' ἔν πρὸς κλέος σου τιμῆν
 Ὄφειλες ἴν' ἀμνημονήσῃς σκλάβου τούτου μέχρινῶν.
 Ἐδὸν ἦσπερ ἔμ' ἐξυβρίζουν οἱ κλαυθμοὶ μ' ὑπερβολῆν
 Ἐδὸν, ἦνπερ ἀγαποῦσα μέχρι τοῦ ζηλοτυπεῖν.

Ἀλξίρα.

(πρὸς Γιουσμάνον)

ὦ μέ.

(πρὸς Ἄλβαρον)

Καὶ σὺ προστάτα πάτερ τούτου ἀγαθῆ

(πρὸς Ζαμόρον)

ὦ χρυσοῦστερον αἰῶνα, σὺ ἐλπίς ἔμου ἢ ποτέ,
 Τὸν βαρὺν ζυγὸν ἔμου ἴδε, μοῖραν ζεύγοντα ἐμήν!
 Καὶ οἱ τρεῖς ἄσας κοινηθῆτε ἐκ τῆς φρίκης κ' οἴκτου
 νῦν,

(δεικνύουσα τὸν Ζαμόρον)

Ἴδου, ἵνα ὁ σύμβιός ἔμου κ' ἐδικός ἔμου ἐραστῆς,
 Πρὶν εἰδέει ἵνα γνωρίσω μέρος ἄλλον νέον γῆς.
 Πρὶν αἱ ἄλυσσοι Εὐρώπης γνωσταὶ γίνουσι εἰς ἡμᾶς,
 Ἡ βοή τῆς τελευτῆς σου γαίας ἔχασεν αὐτάς.
 Τῶν προγόνων κράτος εἶδον ἵνα ἐκπέσῃ φοβερώς,
 Ἐπὶ γῆς πᾶν ἠλλοιωθῆ, κ' ὑπετάγῃ δουλικῶς.
 Ὁ ταλαίπωρος πατήρ ἔμου πλήρης πικριῶν κ' ἐτώων,
 Εἰς θεὸν ὃν προσκυνῆτε ἐκατέφυγεν ὑμῶν.
 Μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι τὸν θεὸν χριστιανῶν,
 Κι οἱ ναοὶ ἔτου μαρτυροῦσι τὸν Ἰμένα ἔμου κακόν.
 Πρὸ βωμῶν τοῦ θεοῦ τούτου μιὰ ἐπίμνυσις φρικτῆ
 Εἰς φονέα ἔμ' ἐρχερίζει ἐραστοῦ ἔμου ἀπηνῆ.
 Ἐνα τόσον νέον νόμον ἴσως ἐννοῶ κακῶς,
 Πλὴν γνωρίζω ἀρετὴν ἔμου κορυφαίαν ὡς αὐτός.
 ὦ Ζαμόρε, ἐκ ψυχῆς ἔμου σ' ἀγαπῶ, ἵνα χρεωστώ
 Ἄφ' οὗ ὅμως ἐξωμνήσθην ἵνα σ' ἀνήκω ἔδεν ἔμπορῶ.
 Σὺ Γιουσμάνε τοῦ ὁποίου εἶμαι θυμὰ κ' ἠ γυνή,

Ἄν σ' ἀνήκω σκληρὸ πλέον, ἀφ' οὗ ἑπταετες ἐσύ.
 Ποῖος οὖν νῦν ἐκ τῶν δύο ἵνα ἐκδικηθῆ τολμᾷ
 Τίς καρδίαν ἴμου θά φονεύσει ἢν Ἀλξίρα ἴσᾳ ἀρπᾶ
 Πάντα ἴμὲ ἀθλιεστάτην, πάντα ἐγκληματικὴν,
 Ἄπιστην πρὸς τὸν Ζαμόρον, πρὸς Γιουβμάνον μὴ πιστῆ!
 Ποῖος θὰ ἴμὲ ἀπαλλάξῃ μ' ἓνα θάνατον καλόν,
 Τῆς ἀνάγκης ἴν' ἀπιστήσω πρὸς τὰ ἄτομα ὑμῶν;
 Ὁ βραχίων ἴσου, Γιουβμάνε, ἤδη ὁ αἰμοβαφῆς,
 Μ' ἀφοβίαν θέλει δράξῃ τὸν χαμόν ἴμου τῆς ζωῆς
 Προνομίων ἔρωτός σου λάβε πᾶσαν ἀμοιβήν,
 Ἄεικῆς μὴν ἔσο πλέον καὶ ἀπόδος ἴμοι ποιήν.

Γιουβμάνος.

Οὕτω συγκατάβαδιν ἴμου θέλεις ἵνα καταχρασθῆς
 Τὴν ὁποίαν σοὶ χαρίζω ἐπειδὴ ἴμ' ἐξευτελεῖς!
 Πλὴν διότι ἐσύ στέργεις καὶ ἐγὼ σὲ τιμωρῶ,
 Καὶ νῦν καταδικας βλέπεις, τὸν ἀντίδικον κτανῶ.
 Στρατιῶται!

Ἄλξίρα.

ὦ ἀχρεῖε!

Ἄλβαςος.

Φίλτατέ ἴμου τί σκοπεῖς;

Εὐλαβοῦ τὴν συμφορὰν ἴτου, χάριτάς ἴτου παμπληθεῖς.

Εἰς ἀθλίαν, οὐρανέ ἴμου, θέδιν εἶμαι τωρινήν!

Ὁ εἰς ἐξ ἐμοῦ τὴν ἔχει, κί ἄλλω φείλω τὴν ζωήν.

Ἄχ! νιοὶ ἴμου αἰσθανθῆτε φίλτρον ἴμου τὸ πατρικό!

Οἶκτον λάβετε πατρός ὅσας τῶν ἐτῶν ἴμου γηραιῶν!

Κἄν...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ἄλβαρος. Γιουσμάνος. Ἀλζίρα. Ζαμόρος. Δ.
Ἄλόνζος.

Δ. Ἄλόνζος.

Ἐλθῆτε, κυριέ ἴμου πρὸς ἐμφάνησιν στρατῶν,

Τὰ πεδία πλημμυροῦσιν ἐξ ἀρμάτων καὶ ἐχθρῶν.

Πρὸς τὰ τείχη προχωροῦσι κ' ὄνομα Ζαμόρου εἶν',

Ἡ κραυγὴ ποῦ τοὺς ἀθροίζει εἰς ἀκμὴν πολεμικὴν.

Δι' αὐτοὺς τὸ ὄνομά του καθ' ὃ πάντῃ ἱερὸν,

Σμίγεται εἰς τοὺς ἀέρας μὲ παιᾶνα ἐχθρικόν.

Υπ' ἀσπίδας ἴτων χρυσίνους τὰ πεδί' ἀντιβοοῦν,

Ἐκ κραυγῶν ἴτων διπλασίον αἱ ἤχῳ διαντηχοῦν.

Σ τάγματα συγκροτημένοι βήματά ἴτων ἐκμετροῦν,

Κατὰ τάξιν πάντῃ νέαν δι' ἣν πάντες ἀποροῦν,

Κι' ἄλλοτε ὁ λαὸς οὗτος ἄχθος ποταπὸν τῆς γῆς,

Ἐξ ἡμῶν κατέχει ἴσως γινῶσιν τῆς πολεμικῆς.

Γιουσμάνος.

Ἀγωμεν, πρέπει ἀφεύκτως νὰ φανῶμεν πρὸ αὐτῶν,

Ἀποτεφρωμένους θέλεις τοὺς ἰδεῖν πρὸ ἴμου ποδῶν.

Ἦρωες τῆς Καστιλλίας, νίκης, φίλτατοι, κλεινῆς,
 Για' ὅσας εἶν' ὁ κόσμος οὔτος, πλὴν γὰρ κλέος εἶδθε' ὄσει,
 Κι' οὔτοι δοῦλοι 'νὰ' ὅσας τρέμουν καὶ ἀλύσους 'νὰ'
 φοροῦν.

Ζαμόρος.

Συνθνητὲ 'Αμερικάνοι εἰς ὑμᾶς 'νὰ εὐπειθοῦν;

Γιουσμάνος.

'Ας 'τὸν δέβουν.

Ζαμόρος.

Πῶς! ἀχρεῖε, θὰ τολμήσης ὥστ' ἐγὼ;
 'Νὰ τιμωρηθῶ ὁπόταν τὴν τιμὴν 'μου ἀπαιτῶ;

(πρὸς τοὺς περιστοιχοῦντας 'τον 'Ισπανοὺς)

Πῶς! ἀπρόσβλητοι 'σεῖς εἶδθε, θεοὶ τόσον ἰσχυροί;

Πῶς! ὑμῶν τῶν δολοφόνων πρέπει τις 'νὰ δεηθῆ;

Γιουσμάνος.

Εὐπειθῆτε.

'Αλζίρα.

Κυριέ 'μου!

'Αλβαρος.

'Σ τὴν ὀργὴν 'σου μανικὴν,
 Κᾶν στοχάσου, φίλτατέ 'μου, τοῦ πατρός σου λυτρωτήν.

Γιορσμάνος.

Κύριέ 'μου, θ' ἀριστεύσω, καὶ 'μὲ 'τό 'μαθες ἐδύ.
Σὲ ἀφήνω.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

"Αλβαρος. "Αλζίρα.

"Αλζίρα.

(γонуπετής.)

'Ιδουὶ πίπτω παρὰ σεαυτοῖς ποδί,

'Σ ἀρετὴν σου διευθύνω τὴν ὑπόκλισιν αὐτὴν,

Κατὰ πάντα ἀμαρῳῶσαν τὴν γενναίαν 'μου ψυχὴν.

'Επὶ τῆς ψυχῆς 'μου ταύτης τῆς ἀθλίας ἤμπορεῖς

Τὴν τιμὴν ἀμαρῳοθεῖσαν τοῦ υἱοῦ σου 'ν' ἀμειβθῆς.

Πλὴν 'σ δεσμούς 'μου τοὺς πρωταίους 'μοῦ ἀνῆκεν ἡ
ψυχὴ!

Φεῦ! πλὴν γίνεται τῷ ὄντι τις καὶ δις 'νὰ συζευγχθῆ;

'Ο Ζαμόρος 'μοὶ ἀνῆκε, κὶ ἠγαπᾶτο ἐκ ψυχῆς,

Εἰν' ἐνάρετος τῷ ὄντι τὴν ζωὴν τῷ χρεωστῆς,

Σύγγνωθὶ 'μοι, ὑποκύπτω 'σ θλίψιν 'μου ἐλεεινὴν.

"Αλβαρος.

Πρὸς ἐσὲ διαφυλάττω χάριν 'μου τὴν πατρικὴν.

'Σᾶς λυποῦμαι ἀμφοτέρους· θὰ 'σοὶ ἤμαι ἀθρόωγός·

Πλὴν 'σ δεσμὸν σου συλλογίδου, ζεύγοντά σε τωρινῶς·

Εἰς τὸν οἶκον ἴμου ἴμ' εἰσάξῃς φρίκην, δὲ παρακαλῶ,
 Ἄνεξάρτητος ἴδεν εἶσαι, κόρην ἴμου δὲ ἀπαιτῶ.
 Ὁ Γιουδαῖος σκληρὸς ἦτον, ἴδεν ἴτ' ἀρνοῦμαι παν
 τελῶς.

Πλὴν ὑπάρχει δύζυγός σου, ὅ ἀγαπᾷ καὶ ἴμ' εἶν' υἱός
 Ἐκ τοῦ οἴκου ἴ ψυχὴ ἴτου πιθανὸν ἴνα κινηθῇ.

Ἄλξιρα.

Φεῦ! καὶ διατὶ Ζαμόρον ἴδεν εἶσαι πατὴρ ἐδύ!

Τέλος τῆς τρίτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

"Αλβαρος. Γιουσιμάνος.

Τῶν νικητηρίων τέλος τῶν γεράτων ἀξιοῦ,
 Ἐθριάμβευσας τῷ ὄντι εὐτολμίας κὶ ἀριθμοῦ.
 Κι ἐκ τῶν πολεμίων πάντων τῆς δυστήνου ταύτης γῆς,
 Ἐνα μέρος ἠπωλέσθη, κὶ ἕτερον ὅ δεσμοὺς κρατεῖς.
 Ἀλ! καθόλου μὴ μιαίνεις γέρας σου νικηφοροῦν,
 Μ' ἐπιείκειαν, νιέ 'μον, στέμμα λάμπρουνον χουσοῦν.
 Πρὸς τῶν ἠττημένων σπείδω συνδρομὴν πραγματικὴν.
 Πρὸς ἐλάφρωσιν δεινῶν 'των, πρὸς ζωῆς 'των φυλακὴν.
 Τέλος πάντων ἐσὺ κρίνεις ἅπως σοῦ δέεται πατήρ,
 Ἄνθρωπος μὲ πίστιν ἔσο, Ζαμόρ' γίνου ἀφετήρ.

Τάχα ἔδεν θὰ ἡμερώσω ἤδη σου πεισματικά,
Κι ἡ ψυχὴ σου δὲν θὰ μάθῃ τὰς ψυχὰς ἵνα κατακτῆ.

Γιουσμάνος.

"Αχ! διαπερᾶς ψυχὴν ἴμου, ζήτησόν ἴμοι τὴν ζωὴν,
Πλὴν ἐλεύθερον πεδίων ἔξιμην ἄφες τὴν ὀργήν.
Τῆς παλλούσης ἴμου καρδίας ὀκονόμησον θυμόν,
Πῶς! ἐρώμενον Ζαμόρον ἴν' ἀπολύσω ἐκ χειρῶν;

"Αλβαρος.

"Αξιός εἶν' μάλλον λύπης.

Γιουσμάνος.

Λύπης; πάτερ ἴμου, αὐτός;

"Ας ἴμὲ κλαύσουν πάντα οὕτω, κὶ ἀποθνήσκω ἀρεστῶς.

"Αλβαρος.

ἴΠῶς! εἰδέτι συνεννάνεῖς μ' ἐνζηλον τοῦτον θυμόν,
Τῶν ὑποψιῶν μαρίαν, βάσανον ζηλοτυπῶν;

Γιουσμάνος.

Ὡς καὶ τὸ ζηλοτυπεῖν ἴμου κατακρίνεῖς νῦν ἐσύ;
Πῶς! ὀρμὴν δικαίαν ταύτην ἧς κινεῖτ' ἐμὴ ψυχὴ,
Αἰσθημα λυπηρὸν τοῦτο, πλήρες φρίκης κὶ ἐντροπῆς.
Νόμιμον εἰς ἐμὲ τόσον, ἐσὺ νῦν κατηγορεῖς!
ἴΑγαλίνωτόν ἴμου θλίψιν ἄνευ οἴκτου καθορᾶς!

"Αλβαρος.

Μὴ κακοτυχίζεις τύχας ἐδικάς σου τυχηράς.

Ἀρετῶν Ἀλξίρα γέμει, καὶ μὲ τρόπον ἀπαλὸν,
 Ἀντὶ ἴνα ἴτας παρωξύνῃς, θέλξον ὅσον δυνατόν.
 Τὴν τραχύτητα κατέχει τὴν αὐτόχθονον αὐτῇ,
 Εἰς τὴν βίαν πάντ' ἀντέχει, πλὴν ὅ' εὐήθειαν οὐχί.
 Μὲ γλυκύτητ' ἀεννάως κάθε τι πελεσφορεῖς.

Γιουσμάνος.

Πῶς ἐγὼ ἴνα θυμιάσω τύφον καλλονῆς αὐτῆς;
 Κι' ἐμὴν ὕβριν ὑποκρύπτων ὑπὸ γαληνῇ ὄφρουν
 Εἰς περιφρονήσεις νέας ἴνα ἐγκαρδιῶ αὐτήν;
 Τῆς τιμῆς ἴμου ζηλοτύπου ἀντὶ ἴνα κατηγορῆς,
 Δὲν ὀφείλεις ἴνα μεθέξῃς τῆς δικαίας ἴμου ὀργῆς;
 Ἀρκετὰ ὑπεραισχύνθην δούλην ἄπαξ συζευγθεῖς,
 Ἡ ὁποία ἴμ' ἀποβάλλει, ἴμε βδελύτετ' ἐκ ψυχῆς.
 Εμπροσθέν ἴμου, ἧς περ ἄλλος ψυχὴν ἔτι κατακτᾷ,
 Ἦν γιὰ συμφορὰν λατρεύει ἢ ψυχὴ ἴμου φανερά.

Ἄλβαρος.

Διὰ νόμιμον ἀγάπην μὴ μετανοεῖς ποσῶς,
 Ἄριστον πᾶν μέτρον εἶναι, καὶ ὁ Ἔρως τακτικός.
 Κἔν ὑπόσχεσίν σου δός ἴμοι ἴπῶς οὐδὲν τελεσφορεῖς.
 Πρὶν συνεντευξίν ἴμου λάβῃς περὶ ὕλης ἴμας αὐτῆς.

Γιουσμάνος.

Ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα τί ἴμορεῖ ἴνα ἀρνηθῇ;
 Στέργω πρὸς καιρὸν ἴνα παύσῃ μανιώδης ἴμου ὀργή.
 Ἐκ ψυχῆς ἴμ' ἀτιμασθείσης μὴ προσμένεις πλέον τί.
 (ἀναχωρεῖ).

Ἄλβαρος.

Ἄπαιτῶ σοι καιρὸν μόνον.

Γιουσμάνος.

Πῶς! τιμὴ μου ἴνα χαθῆ;

Ἄγαπῶ, μετανοήσω, ἴνα ὑπόκημαι ἐγὼ;

Ἄσ' ὄνειδος Ζαμόρου μοῖραν διὰ πάντα ἴνα φθονῶ;

Ἐνὸς ἐξευτελισμένου εἰς Εὐρώπην μὴ γνωστοῦ,

Μόλις κ' ἐξ' ὀνομασίας τοῦ ἀνθρώπου σεβαστοῦ;

Φεῦ! τί βλέπω, τὴν Ἄλζιραν!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Γιουσμάνος. Ἄλζιρα. Ἐμίρα.

Ἄλζιρα.

Ἡ συμβίασόν εἰμί.

Ἐγὼ, ἦνπερ ἡ ψυχὴ σου τρομερὰ ζηλοτυπεῖ,

Ἦτις ἄν δὲ εἰνοῦσε, ἀλλὰ σ' εἶχε σεβασθεῖν

Ἦτις κλαίει σ' ἐξυβρίζει καὶ σοῦ δέεται τὰ νῦν

Ἐστὼ μεγαλοψυχία ἢ ἀπόνοια φορικτὴ

Ἐμολόγησα ὅτ', ἄλλον ἢ ψυχὴ μου εὐνοεῖ.

Κι' εἰλικρινεῖά μου οὐσα ὀλεθρία ἀρετὴ.

Εἴν' θανάτου 'του αἰτία ἂν Ζαμόρ' ἀπωλεσθῆ.

Ἴδου πλέον σὲ ἐκπλήττω ἢ γυνὴ σου ἀνταδῶς,

Σπεύδει 'νὰ σὲ ἐξαιτήσῃ ἄφροσίν 'του ἐντελῶς.
 Ἐκρινε 'πῶς ὁ Γιουσμάνος ὄσον αὐστηρὸς ἐστὶ,
 Ἰσχυρὸς καὶ ὑπερώπτης, τόσον μεγαλοδωρεῖ.
 Καὶ εἰς ὅ,τι πολεμάρχης φίλος κράτους 'του θερμοῦς,
 Ὡς ἀλαζονείαν κρίνει 'νὰ μὴν ἦναι τιμωρός.
 Μία ἀρετὴ τοιαύτη 'μᾶς εἶν' πλέον θελγκτική,
 Καὶ ἀπ' τὴν ἰσχὺν, ἣν ἔχουν οὗτοι ἐφ' ὑμῶν χροβοί.
 Διὰ τῆς μεταβολῆς σου ἀπανθρώπου σου ψυχῆς,
 Θέλεις γίνεω καὶ ψυχῆς 'μου πρόξενος μεταβολῆς.
 Πίστιν 'μου, ἐπιστροφὴν 'μου, καὶ τὸ σέβας 'μου αὐτὸ,
 ἠθέλες κ' εὐχάς 'μου ἔχειν (ἂν ὁ ἡμύροον 'ν' ἀγαπῶ).
 Σύνγνωθὶ 'μοι, καὶ πλανῶμαι, τόλμην γνώρισον ἐμὴν,
 Ἴσως Ἰσπανίς τί ἄλλο ἠθέλεν ὑποσχεθεῖν.
 Ἴσως ἀφθονοπαρεῖχε ταύτης θέλγητρα κλαυθμῶν,
 Ὑστεροῦμαι θέλγητρά 'των καὶ αὐτῶν 'των τῶν ἠθῶν.
 Ἡ ἀπλὴ καρδία αὐτῆ ἀγροικη καὶ φυσικῆ,
 Ἀντὶ τοῦ 'νὰ σὲ πραῦνη, μᾶλλον σὲ περιφρονεῖ.
 Τέλος πλὴν παρὰ σοὶ κεῖται ἵνα ἴδω 'σ τὸ ἐξῆς,
 Πόσον αἱ εὐεργεσίαι δύναντ' ἐφ' ἐμῆς ψυχῆς.

Γιουσμάνος.

Ἄν, λοιπὸν, εἰς τὴν ψυχὴν 'σου ἐπιρῶέ' ἡ ἀρετὴ
 Διὰ 'νὰ ἀκολουθῆς τοὺς νόμους, γνώρισέ 'τους νῦν ἐδύ.
 ἠθῆ 'μας, ὧ δέσποινά 'μου, μάθε 'τα πρὶν' 'τὰ μεμφοθῆς,
 Χρῆ σου ἦν ἠθῆ ταῦτα, καὶ μ' αὐτὰ νὰ μορφωθῆς.
 Πρωτὸν χρέος σου, κυρία, εἶν' 'νὰ χάσῃς ἐντελῶς.

Τὴν ἰδέαν, ἣνπερ τρέφεις πρὸς ἐμὲ πραγματικῶς.
 Ἐὰν αἰσχύνεσαι ὀλίγον καὶ νὰ μὴ ἀποτολμᾷς,
 Ἐπιτίθει τὴν ἀναφέρει μνημονεύσεις μισητὰς,
 Ἐὰν ἐρυθρίασῃς πρώτη, καὶ ἂν ἀκούσῃς μὲ σιγὴν,
 Καθ' ἑνὸς βαρβάρου τόσον ἀμοιβῆς ἔμῃ ἐντολήν.
 Μάθε, ὅτι ὁ ἀνὴρ σου ὁ ἐκ σοῦ ἀτιμασθεὶς,
 Μεγαλόψυχος ὑπάρχει, ἐὰν ὄντως συγγνωθῆς.
 Πλέον ἀφ' ὅ,τι νομίζεις εἴμ' εὐαίσθητος ἐγὼ,
 Καὶ νὰ μὴ θαρρόῃς ποτέ σου πρὸς ἐδὲ νὰ μὴ καμφθῆς.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἄλξιρα, Ἐμίρα.

Ἐμίρα.

Πῶς δὲ εὐνοεῖ τὸ βλέπεις, καὶ θὰ καταπραῦνθῆ.

Ἄλξιρα.

Ἄγαπᾷ, πλὴν ἔμῃ ζηλεύει, καὶ ὁ Ζαμόρος θὰ χαθῆ.
 Ἄχ! ἐφόνευσά Ζαμόρον ἐξαιτούσα τὸ ζῶν, ἔμῃ
 Τὸ προέβλεψα τῷ ὄντι! θέλεις τὴν τελεσφορεῖν;
 Δύνασαι νὰ τὸν λυτρώσῃς καὶ μακρὰν ἔμῃ θὰ νὰ ζῆ.
 Φύλακά τὸν στρατιώτην ἔδωκε δωροδόκησες ἐσύ;

Ἐμίρα.

Ὅρασις τὸν ἡπατήθη δι' ἀπατηλοῦ χρυσοῦ,

Βεβαιώσου ὅτ', ἡ πίστις εἶν' εἰς χεῖρας' μας αὐτοῦ.

Ἄλξιρα.

Θεῖα χάριτι τῷ ὄντι τὰ νομίσματα αὐτὰ,
 εἰς τινὰς συμφορὰς μόνον εἶναι ἐνεργητικά.

Ἄχ! μὴ χάνεις καιρὸν πλέον, κί ἀμφιζήσεις ἔτι σύ!

Ἐμίρα.

Χαμὸν ἄρα τοῦ Ζαμόρου ἵνα ὠρκίσθησαν αὐτοί;

Τάχα δέησις Ἀλβάρου ἵνα ἀπεβλήθῃ παντελῶς;

Τέλος καὶ ἡ γεροσία.

Ἄλξιρα.

Τὸ πᾶν τρέμω τωρινῶς.

Τῶν τυράννων τούτων βλέπεις τὴν μανίαν ληστροικὴν,

εἰς τὸν νοῦν ἔχουν φύσει κτῆμα ἔτων Ἀμερικῆν.

Κί ἀνακτές ἔτης, ὅτι ὑπάρχουν ἐξ αὐτῆς τῆς γεννητῆς,

Κί ὁ Ζαμόρος καίτοι ἄναξ, εἶναι φίλος ταραχῆς.

ὦ συμβούλιον φονέων! Γιούσμανε! λαὲ κακέ!

Προσβολὰς σας θ' ἀντικρούσω ἐστραμμένας πρὸς ἐμέ!

Οὔτε φαίνεται ὁ φύλαξ, πόσον εἶν' ἀνευπειθής!

Ἐμίρα.

Σὺν Ζαμόρῳ, δέσποινά ἔμου, θέλει ἔλθειν παρευθὺς,

εἰς εἰρκτὴν ἰδοῦ ποῦ σπεύδει ἢ νύξ ἤδη σκοτεινὴ,

τὸν δαιδάλαιον σκοπὸν του κατὰ πάντα εὖνοεῖ.

Ἐξασθενησμένοι κτόνου, πλήρεις αἵματος ἡμῶν,

Τῆς γῆς ταύτης οἱ δυνάσται ἐκοιμήθησαν σχεδόν.

Ἄλξιρα.

Ἄγωμεν κ' ὀδηγηθῶμεν, παρὰ φύλακος ὅς εἰρατὴν,

Ἄς ἀνοιξοῦν εἰρατῆς πύλας ἵνα ἴδω ἐραστὴν.

Ἐμίρα.

Ἴδου ὅπου σὲ προφθάνει, ἢ Σεφάν' τὸν ὀδηγεῖ,

Πλὴν, ἐὰν ἐπ' αὐτοφώρῳ κίνημά σου φωραθῆ,

Ἄτιμάζεσαι καὶ χάνεις κλέος σου ὀλοτελῶς.

Ἄλξιρα.

Ὅταν τὸν Ζαυδὸς προδώσω ἀτιμάζου' ἀληθῶς

Ἢ τιμὴ ἢ ξένη αὕτη ἄγνωστος εἰς ἡμῶν γῆν,

Φάντασμα ἀπλῶς ὑπάρχει κ' ἐκλαμβάνουν ἀρετὴν.

Ἢ φιλοδοξία εἶναι γυμνὴ θέμιδος αὐτῆς,

Τῆς ἐλέγξεως ὁ φόβος καὶ οὐχὶ μὴ ἀρετῆς.

Ἢ ψυχὴ' μου, ὦ Ἐμίρα, ὅς τὴν τραχεῖαν ταύτην γῆν,

Ἐμαθε γεγυμνωμένην ἵνα ὀδεύῃ ἀρετὴν.

Ἄμ' εἶν ἐνδόμυχον τὸ κλέος τοῦτο μὲ παρακινεῖ,

Ἔνα ἦρωα ἵνα σώσω, ὅν θεὸς ἴδεν βοηθεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

'Αλζίρα. Ζαμόρος. 'Εμίρα. Στρατιώτης τίς.

'Αλζίρα.

Ἀρρώγος κἀνεὶς ἄν ἐστιν εἶναι, τύραννοι νικηφοροῦν,
 Σ' ἐτοιμάζουν καταδικᾶς, κ' ἄν δὲν φύγῃς δὲ κτανοῦν.
 Ἀπελθε, καιρὸν μὴ χάνεις, λάβε τοῦτον ὄδηγόν,
 Ἀπατήσωμεν φονέων σκοπὸν πάντη φονικόν.
 Τὴν ἀπελπισίαν βλέπεις τὴν ἐμὴν, κ' ἀδημονεῖν,
 Παρὰ σοί, 'μ' ἐραστοῦ κεῖται, 'νὰ φειδωλευθῆς ζωὴν,
 Ἀνομίαν τοῦ ἀνδρός 'μου, καὶ τὰ δάκρυα λαοῦ,
 Ἡ 'Αμερικὴ δὲ κράζει, νυκτὸς οὔθῃς βοηθοῦ.
 Γιὰ τὴν μοῖραν σου λυπήπου, δι' ἐμὴν μὴ μεριμνᾶς.

Ζαμόρος.

Πῶς! 'ν' ἀμεριμνήσω, λέγεις; 'μοῦ προτείνεις ἐντολᾶς!
 Ἐν ᾧ κτῆμα 'μου ἄν εἶδαι, ἄρα πρέπει καὶ 'νὰ ζῶ;
 Ἢ μὲ συνοδεύσῃς, στέργεις; παρευθὺς ὑποχωρῶ.
 Ἄνευ θρόνου, βακτηρίας, ἔμπλεως δυστυχιῶν,
 Σοὶ προσφέρω ἐρημίαν, τὴν ψυχὴν 'μου, κ' ἐμαυτόν.
 Ἐθεδα πρὸ τῶν ποδῶν 'σου στέμμα χρύδιον ποτέ.

'Αλζίρα.

Εἶθε! ἄνευ 'του 'νὰ ἦσουν 'νὰ ἡνύουν μόνον σέ!
 Καὶ τί εἶν' ὁ κόσμος οὔτος ὡς πρὸς σεαυτὴν ζωὴν;

Εἰς ἐρημιῶν τὸ βάθος θέλω σὲ ἀκολουθεῖν.
 ὦδε, ὅπου ἐξ ὀνειδους τήκομαι ὀδυνηρά,
 Θέλω βίον ἔμου διάξειν ὅς θλίψεις, ὅς βάσανά σκληρά.
 Εἰς τὰς τύψεις συνειδότος θ' ἀποπνεύσω τὴν πνοήν.
 Ἐπειδὴ σὲ εὐνοοῦσα καὶ ἀνήκω σ' ἄλλον νῦν.
 Ἀπελθε, μετὰ σοῦ λάβε εὐμοιρίαν ἔμου, ζωὴν,
 Κι' ἄφηδόν ἔμοι χρέους φρίκας τοῦ συζεύροητός ἔμε νῦν.
 Ἐχω κλέος κ' ἐραστὴν ἔμου ἔνα λυτρώσω τωρινῶς,
 Ἱερὰ νομίζω ταῦτα ἔδεν ἔτὰ παραιτῶ ποδῶς.

Ζαμόρος.

Κλέος σου! καὶ ἔποιον κλέος! ἔποιον φάσμα ξενικόν,
 Ἐβάσκαθεν ἐπὶ τοσοῦτον ὄρασίν σου ὀφθαλμῶν;
 Ἐπῶς! αἰ σοὶ ἐπιβληθεῖσαι ἐπιμνήσεις τρομεραὶ,
 Ἐπῶς! Χριστοῦ ἡ ἐκκλησία κ' ἐντολαί του μυσαραὶ,
 Ὁ θεῶν προγονικῶν ἔμου ὁ καταργητὴς θεός,
 Πρὸς δουλείαν σου σ' ἀρπάζουν ἐκ Ζαμόρου σου
 χεῖρός;

Ἄλξιρα.

Ἐπεσκέθην, κ' ἀρκεῖ τοῦτο, ἔβτω σ' ὅποιον θεόν.

Ζαμόρος.

Ὁ δεσμός σου εἶναι κρίμα, κ' ἐμὸν θέλει τὸν χαμόν.
 Ὅλ' οἱ ὄρκοι σ' ἄς χαθῶσι, κ' ὁ θεός σου βδελυκτός!

Ἄλξιρα.

Πεφιλμένε ἔμου Ζαμόρε, στάσου.... ἄχ! τὶς χωρισμός!

Ζαμόρος.

Ὁ Γιουδαίος εἶν' ἀνὴρ σου.

Ἄλξιρα.

Κλαῦσον, μὴ περιφρονεῖς.

Ζαμόρος.

Συλλογίσου ὅς τοὺς δεσμούς' μας.

Ἄλξιρα.

Βλέπω, ὅτι θὰ χαθεῖς.

Ζαμόρος.

Ὁχι, πρόδωδες, ἀχρεία, φλόγα ἔμου ἐρωτικήν!

Ἄλξιρα.

Ὁχι, ὅ εὐνοῶ γιὰ πάντα κ' εἶναι νέον ἀνομεῖν.

Ἄφησον ἢ ἀ χαθῶ μόνη, κ' ἀναχώρει ἀπ' ἐδῶ,
Φεῦ! φρικτὴν ἀπελπησίαν ὅ ὀφθαλμούς σου καθορῶ!

Ὁ Ζαμόρε.

Ζαμόρος.

Σὲ ἀφήνω.

Ἄλξιρα.

Ἐποῦ ὑπάγεις;

Ζαμόρος.

Βλέπεις νῦν.

Ἦὼς ἐλευθερίας θέλει ῥώμη ἴμου ὠφεληθεῖν.

Ἄλξιρα.

Ἀναμφίβολον σοὶ μένει χάνομαι, ἐὰν καθῆς.

Ζαμόρος.

Ἦ σ' ἀπενκταίαν στιγμήν ταύτην περὶ Ἐρωτος λαλεῖς;
Ἦ Αἰφρόν' ἔμ', ἢ ὄρα φεύγει· Ἦ δὲν μοὶ μένει ἔκαστος καὶ κραιφνῶς
Φύλαξ νῦν κατεύθυνόν ἴμε.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἄλξιρα. Ἐμίρα.

Ἄλξιρα.

Ἐποκύντω θλιβερώς,

Ἦ Μὲ ἀφίνει τί σκοπεύει! ὦ στιγμή ἀπενκτική!

Ἦ ὦ Γιουδμάνε! ὁ Ζαμόρος δι' ἐσέ' νὰ ἀφεθῆ!

Ἦ Ακολουθεῖ ἄτον, Ἐμίρα, σπεῦσον, μάθε ἀληθῶς,

Ἦ Ἄν πρὸς ὑπαρξίν' μου οὔτος εἰς εἰρκτὴν ἦναι κλειστός!

Σπεῦσον, ἴδε ἄν ὁ φύλαξ, ἐντολήν ἴμου ἐκπληρῆ.

(ἢ Ἐμίρα ἀναχωρεῖ)

Ἦ Μὲ λυπεῖ, καὶ κυριεύει μιὰ προαιδέθησις κακὴ!

Ἦ Αὕτη ἢ ἡμέρα θέλει τὴν ἐμὴν καταφορὰν

Ἦ ὦ θεέ! τῶν Καστιλλίων φέρων νίκην τρομεράν!

Νόμους σου γνωρίζ' ὀλίγον· πλὴν ἡ χεὶρ σ' ἐξ οὐ-
ρανῶν,

Μόλις νέφος διασχίζει πρὸ ὀφθαλμῶν 'μου ζοφερόν.

Πλὴν, ἐὰν ἐγὼ σ' ἀνήκω, κί' ἔρωσ' 'μου σὲ ἀτιμᾶ,

Παναθλίαν 'μου ψυχὴν 'μου ἐδική σου ἰσχυρά.

"Υψίστε! μέγροι ἐρήμων Ζαμόρ' γίνου ὁδηγός!

Ἄρα ὁ αὐτὸς 'δὲν εἶσαι καὶ τῆς γῆς 'μας ὁ θεός;

Ἄρα μόνον Εὐρωπαῖοι φύσει σ' εἶναι προοφιλεῖς;

Κατατρέχεις ἕνα κόσμον, κί' ἕτερον εὐεργετεῖς;

Νικηταὶ καὶ ἠττημένοι πάντες οὗτοι οἱ θνητοί,

Δὲν εἶν' ἔργα τῶν χειρῶν σου, 'δὲν 'τούς ἔπλασες ἐσύ;

Φεῦ! συγχίζου ἀκοήν 'μου μεγαλόταται κραυγαί!

Τ' ὄνομα Ζαμόρ' ἀκούω ἠπατήθην οὐρανέ!

Ἐπαυξοῖ ὁ ἦχος· δράττου, φεῦ! Ζαμόρου ἡ ζωή!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

'Αλζίρα. 'Εμίρα.

'Αλζίρα.

'Ἐσὺ εἶσαι; φίλ' 'Εμίρα! τί συνέβη; εἶδες τί;
Τωρινῆς ἀμηχανίας σῶσον 'με 'ὅν 'μ' οἰκτιροῦῃς.

'Εμίρα.

"Αχ! ἐχάσθη χωρὶς ἄλλο, καὶ κάρμυά 'δὲν εἶν' ἐλπίς.

Ἐκ τῶν ὀπλων στρατιώτου, φύλακός του, ὀδηγοῦ,
 Τὴν ὄφρυν του ἐκαλύφθη, χεῖρα ὄπλισεν αὐτοῦ.
 Φεύγει, ἅμα καὶ ὁ φύλαξ, τότε τρέπεται εἰς φυγὴν,
 Πρὸς ἀνάκτορα Ζαμόρος ὄρμα, τρέχει μὲ σπουδὴν.
 Τὸν ἀκολουθῶ ἐντρόμως μεταξὺ ἐμῶν ἐχθρῶν,
 Τῶν φονέων κοιμημένων εἰς τὰ αἵματα ἡμῶν,
 Εἰς τὸ σκοτὸς νυκτὸς μαύρης, μεταξὺ νεκρῶν, σιγῆς
 Ὅσον ἀνακτόρια Γιουδμάνου βλέπω προχωρεῖ εὐθύς.
 Πλὴν ματαίως τὸν ἐκάλων μὲ τὰς νεύσεις καὶ φωνήν
 Διαφεύγει καὶ ἀκούω αἴφνης τρομερὰν βοήν!
 Ἐλεγον ἄς τελευτήσῃ! δράττον, ὅσον ἄρματα πετοῦν,
 Ὅθεν, δέσποινα, τραβίξου, ἵνα μὴ σ' ἀνησυχοῦν.
 Ἐμβα.

Ἀλζιρα.

Ἄχ! φίλη Ἐμίρα! σπεύσωμεν ὡς βοηθοί.

Ἐμίρα.

Πλὴν τί δύνασαι κυρία;

Ἀλζιρα.

Νὰ γὰρ εἶμι' ἱκανή.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ἄλξιρα. Ἐμίρα. Δ. Ἀλόνζος. Φύλακες.

Δ. Ἀλόνζος.

Εἰς κρυφίους προσταγὰς ἔμου πρέπει ἵνα ὑποταχθῆς

Ἄλξιρα.

Βάρβαρε! ἐσὺ τί λέγεις; καὶ τί νῦν ἔμοι κοινωνεῖς;

Τί ἀπέγιν' ὁ Ζαμόρος;

Δ. Ἀλόνζος.

Ἄπεικτον αὐτὴν στιγμήν,

Σπεύδω ἵνα σὲ ἀναγγείλω αὐστηρὰν ἡμιᾶν προσταγήν,

Δέξου ἵνα ἔμε συνοδεύσης.

Ἄλξιρα.

ὦ σκληρὰ, μοῖρ' ἀμοιβή!

Πῶς! ὡμοὶ ἀναχαιτεῖτε ἵνα ἔμ' ἐγγίσ' ἡ τελευταία!

Πῶς! Ζαμόρος ἠπωλέσθη καὶ ἐγὼ θ' ἀλυσοδεθῶ!

Εἰς τὰ δάκρυα σὲ βλέπω, καὶ γογγύζοντα σ' ὄρω.

Ἄρα ἔθελγξαν δεινὰ ἔμου μισανθρώπους σας ψυχὰς,

Ἄν' ἔμε κράζουν πρὸς χαμόν ἔμου εὐπειθῶ σ' τὰς ἐν-
τολάς.

Τέλος τῆς τετάρτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἄλζιρα. Φύλακες.

Τὰς σκληρὰς σας καταδικὰς ἴμου προτείνητε ἐβεῖς;
 Τύραννοι, οἵπερ καλεῖσθε δικασταὶ ἀπάσης γῆς;
 Εἰς ἀδράνειαν τοιαύτην τῶν μοιρῶν ἴμου ἀπηνῶν,
 Θέλετε ἢ τάλαντεύη ἀδηλον μελλοντικόν;
 ἸΜ' ἐμποδίζουσι, μὲ φυλάττουσι, δὲν ἴμοι λέγουσι οὐδαμῶς
 Ἄν ζώην ἴμου τελευτήν ἴμου ἀπεφάσισαν σωστῶς.
 Τὸν Ζαμόρ' καλ' ἢ φωνή ἴμου κ' ἐμοὶ φύλακες ὠχροῦν
 Τὸ πᾶν βεῖει ὅ τ' ὄνομά ἴτου, ἅπαντες ἀνατριχοῦν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Μοντέζος. Ἄλζιρα.

Ἄλζιρα.

Πάτερ μου!

Μοντέζος.

ὦ! θύγατέρ μου! ὅ τι μᾶς ἔφερες ἐδῶ;

Ἴδου οἱ τοῦ Ἑρωτός σου βδελυκτώτατοι καρποί.

Φεῦ! Ζαμόρου τὴν συγγνώμην ἐξαιτούσαμεν ἡμεῖς,

Καὶ ὁ Ἄλβαρος συγχρόνως ἐλαλοῦσεν ἐκ ψυχῆς,

Στρατιῶτης τις ἀρέδως προπαρίσταται ἡμῶν

Παραστρατημένος ἦτον ὁ Ζαμόρ' ἐξωφρενῶν.

Ἡ μεταλλαγὴ τούτου αὐτῆ ὀφθαλμούς μας ἀπατᾷ,

Μόλις ὅς χειρὰ του μιὰν σπάθην ὄραβίς μου καθορᾷ.

Τὸ ὄρμαῖν κατὰ Γιουβιάνου, εἰσελθεῖν ὡς ἀστραπή,

Τὸ προσβάλλειν τὸν Γιουβιάνον δι' αὐτὸν ἦν μιὰ

στιγμὴ.

Τοῦ συζύγου σου τὸ αἷμα ἀνεπήδα ἐπ' ἐμὲ,

Ὁ Ζαμόρος ὡς νὰ μ' ἦτον εἰς παραφορὰν ποτέ.

Πρὸ ποδῶν Ἄλβαρου πίπτει, μ' ἤρημίαν τούτου ψυχῆς,

Τὴν αἰμόφρηκτόν του σπάθην δίδων, λέγει τὰ ἐξῆς·

Ἔπραξα ὅ, περ ὀφείλουν, ὕβριν ἔπλυνα ἐμὴν,

Καὶ σὺ ν' ἀμειφθῆς ὀφείλεις τοῦνιού σου τὴν ζωὴν.“

Ταῦτα λέγων καταπίπτει, τελευτήν 'του προδοκῶν.
 'Ο πατήρ αίματωμένος πίπτ' ἐπάνω 'μου λοιπόν
 'Εγριμμένοι τρέχουν πάντες, μὲ κραυγὰς συμπροχωροῦν,
 Παρὰ σύμβιον σου σπεύδουν, βίον 'του ἀνακαλοῦν.
 'Τοῦ ἀναχαιτοῦν τὸ αἶμα, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς,
 Τὴν βοήθειαν 'τοῦ δράττον τέρχνης ἱαματικῆς.
 'Ο λαὸς μεγαλοφώνως τὴν ποιήν σου ἀπαιτεῖ,
 Καὶ δεσπότου 'των φονέως δὲ συνένοχον θαρσέει.

'Αλξίρα.

'Ημποροῦδες...

Μοντέξος.

Σὲ νομίζω ἀνεπίληπτον ἐγώ.

"Οχι, 'σ τέτοιας κακὰς πράξεις τὸ 'νὰ κλίνης 'δὲν θαρσέω.
 Επιδεκτικὴ μὲν πλάτης, πλὴν κί' οὐχὶ τοῦ ἀνομεῖν,
 Πρὸς τὴν ἄβυσσον προὔχωρεις μὲ μιὰν ἄγνοιαν τυφλήν.
 Τὸ 'ὔχομαι καὶ τὸ νομίζω πλὴν Γιουσμάνος 'μου γαμ-
 βρός,

'Αποπνέει φονευμένος ἐκ Ζαμόρου τῆς χειρός.

Εἰς ποιήν θανάτου ἤδη θέλεις καταδικασθεῖν,
 Θέλεις χάσειν τὴν ζωὴν σου εἰς βασάνους καὶ εἰρκτήν.

'Επιστρέφω τέλος πάντων θὰ πασχίσω ἐκ βουλής

'Νὰ ζητήσω ἄφεσίν σου καὶ ποιήν 'μου τελευτής.

'Αλξίρα.

'Αφεσίν 'μου ἐκ τυράννων! σὺ 'νὰ δεηθῆς αὐτῶν!

Ἡ μεγίστη διέησις μου εἶν' ἵνα ζῆς ἡμὲ εὐνοῶν.
 Πλὴν λυποῦμαι τὸν Γιουσμάνον καὶ τὴν μοῖραν τοῦ
 κακῆν,
 Καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν κλαίω ἵπῳς ὑπέπεσε ὅ' αὐτήν.
 Ὅσον διὰ τὸν Ζαμόρον, ἔπραξεν ἡρωικῶς,
 Ἄξιός οὐκ εἶν' συγγνώμης, πλὴν ὅθεν εἶναι καὶ μεμπτός.
 Ἦθελα ἵνα τὸν λυτρῶσω, ὅθεν ἀροῦμαι τὴν εὐχὴν,
 Ὅα χαθῆ καὶ ἀμερίμνα δι' ἐθλίαν μου τὴν ζωὴν.

Μοντέζος.

Οὐρανέ μου! ἔμπνευσόν με! δέομαι ἱκετικῶς!
 (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἀλζίρα.

Σύντεμον οἰκτρόν μου βίον, ὦ θεὲ πραγματικῶς!
 Πῶς! ὁ ἀληθὴς θεός μου ἐντελῶς ἡμὲ παραιτεῖ!
 Πῶς! καὶ χεῖρας μου δημίους κατ' ἐμοῦ ἀναχαιτεῖ!
 Ἄχ! θεῶν μου παρητήθην ἀγαθῶν μ' ὑπερβολὴν,
 Τελευτήν μου συγχωροῦντας, εὐχὴν μόνην ποθεινὴν!
 Καὶ τί τάχα θ' ἀμαρτήσω πρὸς ζηλότυπον θεόν,
 Ἄν θὰ δρᾶξω θάνατόν μου, ὀριζμένον γενικόν;
 Πῶς ἐκ κύλικος τοιοῦτου δυστυχίας διαρκοῦς,

Ὑπομόνωσ τρυγὸς πρόπει 'νὰ γενθῶ τῆς ἀηδοῦς;
 Παταπὸν θνητόν 'μου σῶμα τόσον εἶναι ἱερὸν,
 "Ὡστε φύλαξ 'του ὁ δαίμων 'δὲν 'τὸ δέχεται νεκρόν
 Τροπαιοῦχος λαὸς οὗτος ὅς, περ νῦν ὄπλοφορεῖ,
 Τὴν γῆν τόβην ἐξουσίαν ἔχει 'νὰ κατερημῆ;
 Τοὺς ἐμοὺς ἐξολοθρεύων, ἐμὴν σχίζων τὴν πλευρὰν,
 Καὶ ἰσχὺν ἐπὶ ζωῆς 'μου 'νὰ μὴν ἔχω κἄν μικράν;
 Τόλμην 'μου 'δὲν εἴμ' εἰς θέσιν 'ν' ἀνδρειώσω κατ' ἐμοῦ,
 Ὡς καὶ οὗτος ἀνδρειώνει λύσσαν 'του κατὰ κοινού;
 Ὁ Ζαμόρος θ' ἀποθάνει εἰς ὀδύνας τρομεράς.
 Βάρβαροι!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ζαμόρος (δεσμώτης). Ἀλζίρα. Φύλακες.

Ζαμόρος.

Ἐδῶ καὶ πρόπει 'ν' ἀποπνεύσωμεν πνοάς.
 Ὑπὸ πρόσχημα κακοῦργον, θέμιδος ψευδοῦς αὐτοῦ,
 Βῆμα ὧδε αἰμοβόρον δίδει ψήφους κατὰ σοῦ.
 Ὁ Γιουδαίος πνέει ἔτι αὐτ' ἢ χεῖρ 'μου τολμηρά,
 Πρόσβλημα θανάσιμόν 'της 'δὲν 'τοῦ πέτυχε καλό.
 Ζεῖ, ἐν' ἀποπεραττώσῃ τοῦ Ζαμόρου συμφορὰν,
 Εἰς τὸ αἷμα περιλιμένον θέλει ἤδη τελευτᾶν.
 Πρὸ αὐτοῦ ψυχοῤαγοῦντος θὰ ἐκπνεύσωμεν ὁμοῦ,

Ἦναι παρεκτραπῆ ἄν θέλει τοῦ σκοποῦ τυραννικοῦ.
 Καὶ ὁ Ἄλβαρος ἀφένκτως διὰ ζώσης 'του φωνῆς,
 Τοῦ θανάτου σου τὴν δίκην θὰ προσφέρει τῆς βουλῆς.
 Ὁ φονεὺς σου ἐγὼ εἶμαι καὶ ἀποθνήσκεις δι' ἐμέ.

Ἄλξιρα.

Ἄν προσκλαίωμαι ποτέ 'μου, καὶ ἐκπνέω παρὰ σέ.
 Μ' εὐνοεῖς, 'μοὶ φθάνει τοῦτο μοῖραν 'μου μὴ τὴν
 θρηνεῖς,
 Χείρου γὰρ τὸν θάνατόν 'μου διαξεύγοντά 'μ' εὐθύς.
 Συλλογίσου, ὅτι αὕτη ἡ ἐσχάτη 'μου στιγμή,
 Εἴν' στιγμή καθ' ἣν ψυχὴ 'μου μ' ἠρεμίαν σ' εὐνοεῖ.
 Ἐλευθέρα οὐδα τώρα διὰ ταύτης τῆς ποινῆς,
 Ὡς μιὰν πίστιν σοὶ προσφέρω τὴν θυσίαν 'μου ζωῆς.
 Ἡ παρασκευὴ θανάτου γινομένη δι' ἡμᾶς!
 Εἴν' βωμὸς 'ποῦ σοὶ προσφέρω ψυχῆς φλόγας ἀρχικᾶς.
 Ἐκεῖ θὰ ἐξιλεώσω πταῖσμά 'κούδιον ἐμὸν,
 Ἀπιστίας 'μου τὸ κρίμα καὶ τῶν ἔργων 'μου κακῶν.
 Πλὴν ἡ μόνη 'μου πικρία κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν
 Εἴν' ν' ἀκούσω ἐξ' Ἀλβάρου τοῦ θανάτου 'μας ποινήν.

Ζαμόθος.

Ἴδου, νὰ 'τον, 'μᾶς ἐγγίξει, κατακλύεται κλανθμῶν.

Ἄλξιρα.

Τὶς περιφρονηθῆ πλέον, ὦ θεέ 'μου! ἐξ ἡμῶν!

"Αχ! όπόσους κακομοίρους στέλλ' ή μοίρα 'των έδω!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

'Αλζίρα. Ζαμόρος. "Αλβαρος. Φύλακες.

Ζαμόρος.

'Εκ σου δίκην 'μ' ούρανίαν τελευτήσ' μου άπαιτῶ.
 Ναι, προσμένω 'νά προφέρης τήν άπόφασιν βουλήσ,
 Δάλησόν 'μοι με ίδιαν τήν γαλήνην 'μου ψυχής.
 Καί παράχωσον άτρόμως είς παράκοιτον είρακτήν,
 Του νιοῦ σου δολοφόνον, και 'Αλβάρου έραστήν.
 Πλήν τι σ' έπραξεν 'Αλζίρα, και γιατί έπιθυμείς,
 Διά 'νά τήν ύστερήσης της άθώας 'της ζωής;
 Τούτων μέτοχον μανίας σ' έκαμον οι 'Ισπανοί,
 'Αρα δέχετ' ή ψυχή σου άμοιβήν νύν άεικῆ;
 'Εν ᾧ πάντες σε γνωρίζουν δίκαιον και μ' άρετήν,
 'Αγαπᾶς 'νά σ' όνομαζούν με άθέμιστον ψυχήν;
 'Πῶς! 'σ' τ' άθῶα αίματά'μας αγαπᾶς 'νά έμβαρθῆς!

'Αλζίρα.

'Εαδικήσου τόν νιον σου, άνευ 'νά 'μ' ύποπτειθῆς.
 'Ως συμβία του Γιουσμάνου κατὰ φύσιν χρεωστῶ,
 'Αντί του 'νά τόν προδώσω, 'νά τόν διαφενδευθῶ.
 Τόν νιον σου εύλαβήθην, κι ή άθλία 'μου ψυχή!

Εἰς καιρὸν ἔπου' τὸν ξίσει, τοῦ διέμεινε πιστή.
 Ἐκ λαοῦ σου νῦν ἄς λάβω μέμψεις ἢ ἐκθειασμοὺς,
 Ἐκ τῆς γνώμης σου προοιμένω φήμην δόξης μ' εὐκλεοῦς.
 Εὐτυχής ἂν τελευτήσω ἐκ ψυχῆς ὡς σεαυτῆς,
 Ἀπεκδέχομαι πᾶν ἄλλο κατὰ πάντα ἐπὶ γῆς.
 Ὁ Ζαμόρος θ' ἀποθάνει, κ' ἀποθνήσκω ἀρεστῶς,
 Αὐτὸ μόνον καὶ προοιμένω εἶσαι λύπης ἱκανός.

Ἄλβαρος.

Ὡ τί σύμμιξις, θεέ' μου! φίλτρου φρίκης μαρτυρῆς!
 Ὁ υἱοῦ' μου δολοφόρος εἶν' ζωῆς μου λυτρωτής.
 Ὡ Ζαμόρε.... ναὶ ἡμέρας σοὶ ὀφείλω μυσαρὰς,
 Πλὴν μὲ αἷμα μ' ἀποδίδεις ἡμερῶν' μου δωρεάς.
 Πατήρ εἶμαι, θνητὸς ὅμως, καὶ σὺ καίτοι μαρτυρῆς,
 Μ' ὄλον, ὅτ' ἡ φωνὴ κράζει αἵματος ὀδυνηρῶς,
 Καὶ ἐκδίκησιν τελείαν ἐκ ψυχῆς μου ἀπαιτεῖ,
 Ἐπι εὐεργεσιῶν σου εἰσακούετ' ἡ φωνή.
 Καὶ σὺ, ἥτις κόρη μ' ἦσαν καὶ νῦν, ὅτε δυστυχῶ,
 Πάλιν μὲ τὴν θλίβουσαν με κλῆσιν, κόρην σε καλῶ.
 Θάρσει πάποτε πατήρ σου μ' ἄλγη τούτου δὲν φρονεῖ,
 Ἀμοιβῶν ἵνα συμμίξη ἡδονὴν κακεντρεχῆ.
 Ἐπειδὴ συγχρόνως χάνω μ' ἓνα θάνατον ὀμὸν,
 Τῆς ζωῆς μου τὸν σωτήρα, θυγατέρα μου κ' υἱόν.
 Ἡ βουλή' σᾶς κατακρίνει, καὶ εἰς τὸν θυμὸν αὐτῆς,
 Ὡπλισε βράχιονά' μου μὲ τὸ ξίφος ἀμοιβῆς.
 Τὴν διακονίαν ταύτην παρεδέχθην φορικῆν,

Καὶ ἰδοὺ τὴν ἐκπληρώσω μὲ ὑμῶν ἀπαλλαγὴν.
Τὸ πᾶν δύνασαι, Ζαμόρε.

Ζαμόρος.

Πρὸς αὐτῆς ἀπαλλαγμόν;

Δάλει ἔμοι τι ποιητέον;

Ἄλβαρος.

Πίστευσον ἐμὸν θεόν.

Εἰμαρμένην ἀμφοτέρων ἂν ἀλλοιώσῃς ἡμπορεῖς,
Τῷ θρησκείαν ἄμα λαβόντι εἶν' ὁ νόμος προσηνής.
Ἢ ἐκ ζήλου φιλαγάθου θέσπις πραγματικῆ,
Ἐπορεύθη πρὸς καλὸν σου, ἐκ θεοῦ πασιφανεῖ
Ὁ διδάξας ἡμᾶς Πλάστης συγκατάβασις κοινήν,
Πρὸ ἡμῶν ὅς ἐπισκιάζει μὲ σκιάν τοῦ θεϊκῆν.
Ἄπειρον Ἰσπανῶν μῆριν θέλεις πάλαι κατα σου,
Αἷμα σου θὰ θεωρεῖται αἷμα τούτων ἀδελφοῦ.
Ἐκδικήσεως τὰ βέλη ἐστραμμένα καθ' ὑμῶν,
Ὁ ἀπονεκρωθοῦν εἰς χεῖρας ἄφενικα τῶν Ἰσπανῶν.
Δι' Ἄλξιραν ἐγγουῦμαι, καὶ γὰρ αὐτὴν σου τὴν ζωὴν.
Ἐξαιτῶ ἐκ σου, Ζαμόρε, τὴν ὑμῶν ἀπαλλαγὴν.
Ἄκαμπτος μὴ φανῆς ἤδη ὅς τὴν φωνὴν ἔμοι γρηαιάν,
Τὴν ζωὴν ἔμοι θὰ ὅσ' ὀφείλω ἔτι ἄλλην μιάν φορᾶν.
Ὡ ὦμέ! πρὸς τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ ἔμοι πληρωμῆν,
Ἄπαιτῶ ἐκ σου μὲ ζέειν βίου σου ἀπαλλαγὴν.
Γίνου νῦν ὁμόθρησκός τῆς ἡμερῶν αὐτῆς καὶ σου,
Γέρας ἔμοι ἀπόδος τοῦτο, καὶ αἵματος ἐμοῦ υἱοῦ.

Ζαμόρος (πρὸς Ἀλξίραν)

ὦ Ἀλξίρα! μέχρι τόσον ἔν' ἀγαπήσωμεν τὸ ζεῖν;
 Ν' ἀποκτήσωμεν τὸ εἶναι μ' ἀτιμίαν γενικήν;
 Τοὺς θεοὺς ἔμou ἔν' ἀφήσω γιὰ Γιουδαίου τὸν θεόν;

(πρὸς Ἀλβαρον)

Καὶ σὺ θὰ μὲ τυραννήσεις πλέον ὡς τὸν σὸν υἱόν;
 Τὴν Ἀλξίραν νεκρὰν θέλεις; ἢ προδότην μ' ἀγαπᾷς;
 Ἄχ! ὁπότεν ἡ ζωὴ σου ἔσ' χειρας ἔκειπτο ἐμὰς,
 Κι' ἐξαιτοῦσα ἔν' τοιοῦτον γέρας πάντη χαμερπὸν,
 Ἄάλει ἔμοι, ἐπαραιτοῦδες τὸν πατρῶον σου θεόν;

Ἀλβαρος.

Ἦθελα τὸ αὐτὸ πράξειν, ὡς καὶ νῦν πραγματικῶς,
 Θεοῦ, ὃν περ νῦν λατρεύω δεηθεῖν πολλὰ θερμοῦς,
 ἵνα μὴν ἐγκαταλείψῃ ψυχὴν τέτοιαν ὡς τὴν σὴν,
 Χριστιανισμοῦ ἄξιαν, καίτοι εἰδωλατρικὴν.

Ζαμόρος.

Ἄχ! τί τύρβη, ὦ θεέ ἔμou! κι' ἄπειροι βασανισμοί!
 Ποῖον ἀπ' ἐμὲ ἐκ τούτων πρέπει ἔν' προτιμηθῆ;

(πρὸς Ἀλξίραν)

Πρόκειται περὶ ζωῆς σου καὶ περὶ ἡμῶν θεῶν,
 Σὺ ἢ μ' ὄντως ἀγαπᾷς, κρίνον μεταξὺ αὐτῶν.
 Σ' χειρας σου ἀφιερῶμαι καὶ ἐλπίζω, ὅτι σὺ,
 Δέν ἐπιθυμεῖς Ζαμόρον ἢ τιμὴ ἔν' ἀτιμασθῆ.

Ἄλξιρα.

Ἄκουσον καλῶς γνωρίζεις, ὅτι ὁ ξιμὸς πατήρ,
 Προσφεροθείσης σοι καρδίας ἦτον ὁ διαθετήρ.
 Ἄνεγνώρισα θεόν 'του κ' ἂν θελήσης, ἤμπορεῖς,
 Νεαρῶς 'μου ἡλικίας πλάνην 'νὰ κατηγορῆς.
 Γεγοντευμένη, ὅμως, νόμων τῶν Ἰσπανικῶν,
 Ἐν αὐτοῖς τῷ ὄντι εἶδον ἓνα τὶ πραγματικόν!
 Κι' ἀποβάλλουσα ἐμπράκτως τοὺς πατέρας 'μου θεοὺς,
 Μὲ ψυχῆς 'μου ἀεννάως συμμορφώθην στοχασμούς.
 Πλὴν κἀνεὶς λατρευομένου 'νὰ παραιτηθῆ θεοῦ
 Δὲν εἶν' πλάνη, ἀλλὰ κρίμα φανλοβίου, πονηροῦ,
 Τότε ὑφ' ὑποκρισίας πρόσχημα ἐμπαίξει τις,
 Ἀμφοτέρους τοὺς θεοὺς 'του κ' ἐντολὰς 'των εὐλαβεῖς.
 Τότε ψεύδεται ἐπίσης ἐαυτουρανῶ, παντὶ,
 Τελευτῶμεν, πλὴν πρὸς τέλος ἔσομεν καὶ σταθεροί.
 Καί, ἐὰν 'δὲν σὲ φωτίσῃ ὁ θεός 'μου σεβαστός,
 Ἔχεις τὴν συνειδησίην σου κ' ἄς σοῦ γίνῃ ὁδηγός.

Ζαμόρος.

Εἶδα τὶ θὰ 'μὲ λαλήσεις κάλλιον ἄς τελευτῶ.
 Καὶ μαζή σου 'νὰ ἐκπνεύσω, παρὰ 'νὰ ἀτιμασθῶ.

Ἄλβαρος.

Ὁμοί! συνεπιθυμεῖτε ἀμφοτέρων τὸν χαμόν!
 Κι' εἰς μηδὲν νῦν ἀριθμεῖτε ζέσιν 'μ' ὀγαθοποιόν.
 Εὐπειθήσατε ταχέως, κ' αὐτ' αἱ πένθιμαι κραυγαί...

ΣΚΗΝΗ ἙΚΤΗ.

"Αλβαρος. Ζαμόρος. Ἀλζίρα. Δ. Ἀλόνζος.
Ἀμερικανοί. Ἰσπανοί.

Δ. Ἀλόνζος.

Τὸν ταλαίπωρον νιόν σου ἐμφανίζουν πρὸς ἐσέ.
Σ τὰς ἀγκάλας σου, προστάτα, νὰ ἐκπνεύσῃ ἐπιθυμει.
Εὐνοοῦντος λαοῦ τοῦτον ἢ πληθὺς ἢ μανικῆ,
Με σκοποῦς ἐχθρικοτάτους σπένδει ᾧδε πρὸς αὐτόν,
Κι' ἀπαιτεῖ Ζαμόρ' κι' Ἀλζίρας ἐπιμόνως τὸν χαμόν!

ΣΚΗΝΗ ἙΒΔΟΜΗ.

"Αλβαρος. Γιουσιάνος. Ζαμόρος. Ἀλζίρα.
Ἀμερικανοὶ στρατιῶται.

Ζαμόρος.

Ἐμοὶ, σῶστε τὴν Ἀλζίραν, δράξατέ μου τὴν ποιήν!

Ἀλζίρα.

"Οχι, ἅπαντες κι' οἱ τρεῖς μας νὰ ἐκπνεύσωμεν πνοήν.

"Αλβαρος.

Νεκρωμένος ὁ υἱός μου! ὦ τί συμφορὰ φορικτή!

Ζαμόρος (πρὸς Γιουσμάνον)

Θὰ ἀφήσεις μέχρι τέλους λύσσα σου ἵνα ἐνεργῇ;
 Δεῦρο, ὄρα αἱματός μου ρεύματα ἐν ὄσῳ ζεῖς.
 Δεῦρο, μάθε ἵνα ἀποθάνῃς ἐκ Ζαμόρου τελευτῆς.

Γιουσμάνος (πρὸς Ζαμόρον)

Ἴνα σοὶ κοινωνήσω ἔχω ἀρετὰς σημαντικὰς,
 Κι' ἀρετὰς ὀφείλω ἵνα ἔχω ὅς τὰς ἐσχάτας μου στιγμάς.

(πρὸς "Αλβαρον)

Ὁ θεὸς ὁ παρατείνας, κί ὄλεθρόν μου ἀγαπῶν,
 Πάτερ μου! πρὸ ἐδικῶν σου μὲ προθέττει ὀφθαλμῶν,
 Ἡ ὀλισθηρὰ ψυχὴ μου, ἥτις νῦν μὲ παραιτεῖ,
 Σ' ἀντικρούζει, ἀρετὰς σου θέλουσα ἵνα μιμηθῇ.
 Τοῦ θανάτου μὲ καλύπτει κάλυμμά του ζοφερόν,
 Μόλις νῦν ἀνακαλύπτω τὴν πληθὺν ἀνομιῶν.
 Μέχρι ὧρας καθ' ἣν ἄπνους εἰς τὸν τάφον προχωρῶ,
 Τὸν λαὸν μ' ὑπεροψίαν ἐβασάνισα ἐγώ.

Ἄπασαν τὴν γῆν δικαίως ἐκδικεῖται ὁ θεὸς,
 Κί ἡ ζωὴ μου τόσους κτόνους ἵδεν ἀμείβει ἱκανῶς.
 Εὐμοιρίας ἐμωράνθην τελευτῆ μ' ἐξαπατᾷ.
 Δήμιον βραχίονά μου συγχωρῶ κατὰ πολλά.
 Τῆς γῆς ταύτης ἤμην ἀνάξ, κί ἔτι ἄρχω ἐπ' αὐτῆς,
 Ὡς δυνάμενος Ζαμόρου γίνομαι καὶ λυτρωτής.

Υπερώπτα ἐχθρὸν, ζῆθι σ' ἀπολύω τὴν ζωὴν,
Πλὴν ἄθυμῆσου ὄφλημά 'μου εἰς τοιαύτην τελευτήν.

(Πρὸς Μοντέζον καταπίπτοντα παρ' αὐτοῦ ποδῖν)

Ω Μοντέξε! ὦ λαοί 'μου! θυματά 'μου λυπηρά!

Θέμιδός 'μου καθορᾶτε δείγματα ἐπαινετά.

Εἰς Ἀμερικὴν εἰπήτε κ' εἰς τοὺς ἄνακτας αὐτῆς,

Ὅτι μόν' ὅς ἡμᾶς ἀνήκει ἢ ἄρχομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

(πρὸς Ζαμόρον)

Ἡ διαφορὰ θεῶν 'μας ἀλλότρια πάντη ἦν.

Οἱ θεοί σου μὲν σ' ἐντέλλουν τὴν φονεῖαν κ' ἀμοιβὴν,

Ὁ θεός 'μου πλὴν, ὁπότεν ἴσια 'μὲ δολοφονεῖς,

Μὲ ἐντέλλει ἢ σὲ κλαύσω, ἢ σὸν γίνω λυτρωτῆς

Ἄλβαρος.

Φίλτατε! ἢ ἀρετὴ σου θάρσος σου ἕξομοιοῖ.

Ἄλξιρα.

Τι ἀλλοίωσις, θεέ 'μου! τι ἐκπληκτικὴ φωνή!

Ζαμόρος.

Πῶς! κ' ἐμὲ ἢ παρωτρύνης, θέλεις πρὸς μετανοεῖν!

Γιουσμάνος.

Σ' ἄλλο τι θὰ σ' ἀναγκάσω πρὸς ἄει 'με εὐνοεῖν.

Ἡ Ἄλξιρα διὰ πάντα ἔζησεν εἰς συμφορὰς,

Ἀπ' τὸν γάμον 'μου καὶ πράξεις ἀδυστηρᾶς, κακουργικᾶς.

Ἡ νεκρά 'μου χεῖρ προσφέρει νῦν ὅς ἀγγέλας σου αὐτήν.

Ζῆθι κ' ἔσο ἐμὸς φίλος, διοικῶν Ἀμερικὴν.
 Καὶ τειχῶν ἔσου τεφρωθέντων λαμπρὸν κλέος ἀνακτῶν.
 Μὴν ἀμνημονεῖς Γιουσμάνου ὄσον ὅ εἶναι δυνατόν.

(πρὸς Ἄλβαρον)

Δέχθητι, πατήρ, ἵνα ἴδω τοῦ νυμφίου εὐτυχοῦς,
 Ἄμποτε ἵνα ἐπιτύχουν μιᾶς ἡμέρας εὐμενοῦς.
 Ἄν Ζαμόρος ὅ πίστιν ῥέπει καὶ θρησκείαν ἡμᾶς αὐτῆ.
 Τότε εἶναι καὶ νιός σου, καὶ μὲ ἀμείβει τὴν ζωὴν.

Ζαμόρος.

Εἰς ἀκινήσιαν μένω, ἄλαλος, ἀπωλωλός!
 Κι ἄρετὰς τοιαύτας ἵνα ἴχη ἕκαστος χριστιανός;
 Ὡ πιστεύω ἵπῶς εἰς ταύτην ὑπερτάτην τὴν ὁρμὴν,
 Παρωτρύνθης ἐκ θεοῦ σου, κ' ἀπ' τὴν θείαν ἔντολήν.
 Σταθερότητα, κ' ἀγάπην, πίστιν ἔργων ἐπὶ γῆς,
 Πλὴν τοσοῦτου μεγαλείου ἔδεν εὐτύχησα ψυχῆς.
 Μὲ νικᾷ ἡ ἀρετὴ ἔσου, θέλγητρόα ἔτης προσκυνῶ,
 Αἰδωνοθεῖς, διότ' ἡμείφθη, ὅ εὐνοῶ καὶ ὅ ἀπορῶ.

(πίπτει παρ' αὐτοῦ ποδίν.)

Ἄλξιρα.

Κύριε, πρὸ τῶν ποδῶν σου καταπίπτω μὲ ἐντροπήν,
 Ἄντι σου ἵνα τελευτήσω ὅ αὐτὴν ἡύχουμον στιγμὴν.
 Ἡ ψυχὴ ἔμου μερισμένη μεταξὺ Ζαμόρ καὶ σου,
 Ἐποκύπτει κριματός ἔτης εἰς μετάνοιαν κακοῦ.
 Ἐπταῖσα, τὸ λέγω μόνη κ' ὅταν δὲ παρατηρῶ...

Γιουσμάνος.

Ἐπειδὴ κλαυθμούς' ἄσας βλέπω, καὶ ἐγὼ' ὄας συγχωρῶ.
 Πάτερ' μου, πλησίαδόν' με διὰ ἔβχατον φορᾶν,
 Ἐδο φίλος τῆς Ἀλξίρας ζωὴν ζῆδι τυχηράν.
 Αἰτρενον Ζαμὸρ' θεόν' μου, κ' ἀποθνήσκω ἀρεδτῶς.

"Αλβαρος (πρὸς Μοντέζον)

Τὴν βουλὴν καθ' ἡμῶν θείαν κ' ὀργὴν βλέπω καθαρῶς!
 Ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ' μου μεταξὺ τῶν συμφορῶν,
 Σ τιμωρὸν καὶ ἀφετῆρα παραδίδεται θεόν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Frankfurt

Ich habe den Herrn ...
 ...
 ...
 ...

Frankfurt am Main

...
 ...
 ...

F. A. O. E.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ.	στίχ.	ἀντὶ	ἀνάγνωθι
2	3	φίλτατέ μου	φίλτατέ 'μου
—	9	ἀρτικοῦ	ἀρτικοῦ
—	11	εὐτυχῆς ἄν	εὐτυχῆς, ἄν
3	1	ζωογονοῦν με	ζωογονοῦν 'με
—	5	διὰ 'σοῦ	διὰ σοῦ
—	6	καὶ ἐκ 'σοῦ	καὶ ἐκ σοῦ
—	12	φίλτατέ μου	φίλτατέ 'μου
—	14	'ὅ τὸν	'ὅ τὸν
—	19	σφικτούς·	σφικτούς.
—	20	συλλογίσου ὅτι	συλλογίσου, ὅτι
4	1	'σου	σου
—	2	τί ν'	τί ν'
—	3	πῶς	'πῶς
—	6	καταδρεπτικήν.	καταδρεπτικήν.
—	12	φρικτούς.	φρικτούς.
—	18	ὡς κλέος ὅταν	ὡς κλέος, ὅταν
5	1	αὐστηράς!	αὐστηράς!
—	2	πῶς	'πῶς
—	6	χωρῶν	χωρῶν;

5	8	ειδολατρικὴν;	ειδωλατρικὴν;
—	10	καθολικόν;	καθολικόν;
6	3	αἰμοχαρῆς ἂν	αἰμοχαρῆς, ἂν
—	—	ὡς σὺ	ὡς σὺ
—	4	νεκρόν·	νεκρόν.
6	5	πῶς	πῶς
—	6	πῶς	πῶς
—	21	ὅ τ' ὄνομά μου	ὅ τ' ὄνομά μου
—	15	σὺ	σὺ
—	16	σου	σου
—	19	ἡμεῖς ὅτι	ἡμεῖς, ὅτι
—	20	μηδὲν.	μηδέν·
—	21	ἤξεύρω ὅτ'	ἤξεύρω, ὅτ'
—	22	σου	σου
—	23	σέ	σέ
—	24	ἂν	ἂν
—	—	αὐστηρός	αὐστηρός,
7	3	τῶν χειρῶν ὅ	τῶν χειρῶν ὅ
—	4	νιέ μου	νιέ μου
—	6	σὺ	σὺ
—	7	ἵνα ὅ ἀφήσουν	ἵνα ὅ ἀφήσουν
—	14	τῆς βίας	τῆς βίας,
—	17	ἤξεύρουν	ἤξεύρουν,
—	18	ἐκ σου	ἐκ σου
8	2	νιέ μου	νιέ μου
—	3	σοι	σοι
—	—	κύριέ μου	κύριέ μου
—	4	σου	σου
—	6	σου	σου
—	7	ὅ	ὅ
—	8	εὐγλωττίαν	εὐγλωττίαν,

8	13	ἄν	ἄν
—	14	μ'	μ'
—	—	δεσποτικὴν	δεσποτικὴν.
—	20	ψῆφον ταύτης ἰσχυρῶς.	ψῆφον τῆς δυναστικῶς.
6	1	ἵνα αἰσχυνηθῶ,	ἵνα αἰσχυνηθῶ
—	12	ὁ ὑμῶν σου	ὁ ὑμῶν σου
—	14	ὅ	ὅ
10	3	ἄν	ἄν
—	5	φαίνεται ὅτι	φαίνεται, ὅτι
—	12	ὅ	ὅ
14	18	ὅ ἐρωμένης	ὅ ἐρωμένης
—	19	ἄν	ἄν
15	9	ὅ ἐμὰς	ὅ ἐμὰς
—	18	ὅ ἔχει	ὅ ἔχει
16	7	ἄν	ἄν
—	—	σου	σου
—	8	ὅ ἐσέ	ὅ ἐσέ
—	11	ὅ εἶναι	ὅ εἶναι
—	15	ὅ ὀφρύν μου,	ὅ ὀφρύν σου
—	—	ὅ ὀφθαλμοὺς ἐ- μοὺς λαλεῖ	καὶ ὅ τὰ ὀμμάτια μου λαλεῖ
17	8	καρδιό μου	καρδιά μου
—	—	σου	σου
—	9	ὀργήν.	ὀργήν.
—	11	ὅ δὲν τ'	ὅ δὲν τ'
—	—	σου	σου
—	18	ὅ ἦναι	ὅ ἦναι
18	10	ὅτι	ὅτι
20	11	ὅ	ὅ

20	—	τ'	'τ'	81	8
21	6	ἄν	'ἄν	14	—
—	7	ἄν 'ς	'ἄν 'ς	—	—
23	3	'ς	ς	20	—
—	5	πῶς	'πῶς	—	—
—	10	'σου	σου	1	8
—	16	'ς αὐτοῦ	'ς αὐτοῦ	12	—
24	2	συμφορᾶς	συμφορᾶς	11	—
—	4	ἄν	'ἄν	8	10
—	7	μὲ πείθουν	'μὲ πείθουν	5	—
—	11	'ς ἐμὲ	'ς ἐμὲ	12	—
—	13	τὸν	'τὸν	18	14
—	—	πῶς	'πῶς	12	—
—	15	ὥδε	ὥδε	9	21
25	6	ἄν	'ἄν	18	—
—	12	'ς	'ς	7	21
—	13	'ς	'ς	—	—
—	14	μάθε ὅτι	μάθε, ὅτι	8	—
26	1	πῶς	'πῶς	11	—
—	—	φωνῆς	φωνῆς,	12	—
27	10	'ς	ς	—	—
—	11	ἐγὼ	ἐγὼ	—	—
27	13	'με	'μοι	8	12
26	10	'σὺ ἴνα	διὰ νὰ	—	—
—	—	'σὺ	σὺ	8	—
—	14	των	'των	11	—
30	20	ω	ῶ	—	—
31	3	'ς	ς	18	—
32	6	πῶς	'πῶς	10	12
—	7	κ' εἶδον ὅτι	κί' εἶδον, ὅτι	11	22
—	9	'ς	ς	—	—

Σελ.	στιχ.	ἀντι	ἀναγνώδι
32	10	ὄν νὰ	ὄν νὰ
—	13	ὄ	ὄ
—	—	ὄ	ὄ
33	1	ἄν	ἄν
—	9	ὄ	ὄ
—	11	ὄ	ὄ
34	5	ὄ	ὄ
35	7	του	του
—	17	μ	μ
36	4	ἄν	ἄν
38	6	ὄ	ὄ
—	9	ἄν	ἄν
40	3	ἢ ἡμέρα ὄτ	ἢ ἡμέρα, ὄτ
—	12	πῶς	πῶς
—	—	ὄ	ὄ
41	6	ὄ	ὄ
—	11	ἐξήτει	ἐξήτει
42	1	ὄ	ὄ
—	13	ταῦτα	ταῦτα
44	13	μ	μ
45	4	πῶς	πῶς
46	3	κεῖνος	κεῖνος
47	6	κακῶν	κακῶν
—	15	κὶ ὄ αὐτὴν	κὶ εἰς αὐτὴν
48	6	ἀπηνῆς!	ἀπηνῆς!
49	8	ζεῖν	ζεῖν
50	11	ἄν	ἄν
—	18	ὦ ὦμέ!	ὦ ὦμέ!
51	1	προδτάτα	προδτάτα,
—	—	ἀγαθὲ!	ἀγαθὲ!
—	21	Γιουδμάνε	Γιουδμάνε,

52	9	ζωῆς	ζωῆς
—	11	πλέον και	πλέον νῦν
—	19	κί ἄλλω ῥφείλω	κί ἄλλ' ὀφείλω
53	11	δί ἦν	δί ἦν
54	5	πῶς!	ῥπῶς!
—	—	θᾱ τολμήσεις	θᾱ τολμήσης
—	6	ῥνᾱ τιμωρηθῶ	ῥνᾱ τιμωρηθῶ,
—	7	πῶς!	ῥπῶς!
—	8	πῶς	ῥπῶς
—	9	ῥσου	σου
55	1	ῥμαθες	ῥμαθες
—	3	ῥσ	ῥσ
—	10	τῶ	τοῦ
—	13	ῥσοί	σοί
56	1	εισάξῃς	εισάξεις
—	3	ῥτ	ῥτ
58	6	πῶς!	ῥπῶς!
—	12	πῶς!	ῥπῶς!
—	14	ἔσὺ νῦν	τῶρα ῥτὸ
59	13	ἐμπροσθέν ῥμου	ἐμπροσθέν ῥμου
60	13	αἰτία ἄν	αἰτία, ῥἄν
61	11	ἄν ῥσ	ῥἄν σ
—	20	ἄν	ῥἄν
62	2	ῥνᾱ μῆ	ῥνᾱ μῆν
—	10	πῶς	ῥπῶς
63	13	σᾶς	ῥσᾶς
—	17	του	ῥτου
65	9	λυπήσου	λυπήσου
69	13	ἔπαυξοί	ἔπαυξοί
72	6	ἄν	ῥἄν
—	8	ἄπαντες	οἱ ὠμοί

Σελ.	στίχ.	ἀντὶ	ἀνάγνωθι
73	12	μὲ ἡρημίαν 'του	μὲ ἡρημίαν 'του
74	11	επιδεκτικῇ	ἐπιδεκτικῇ
78	4	λάλησόν 'με	λάλησόν 'με
80	9	'σ'	σ'
—	17	'σ'	σ'

Διόρθωσις στίχων ὀλοκλήρων.

Σελ. 15. στίχ. 6 ἀντὶ

Τὴν καρδίαν 'μου, ἣτις καίει δι' ἑταῖρον ὃν φιλῶ,
καὶ οὕτω

Τὴν ψυχὴν 'μου ἣτις καίει γι' ἕναν ἄλλον 'π' ἀγαπῶ.

Σελ. 17. στίχ. 5 ἀντὶ

Καίτοι εἶναι ἐκ τοῦ τάφου 'μῆς ἐπίβουλος ζωῆς;
καὶ οὕτω

Καίτοι 'μὲ εἶναι ἐκ τοῦ τάφου ὁ ἐπίβουλος ζωῆς;

Σελ. 17 στίχ. 16 ἀντὶ

Γίνου σταθερότητός 'μου καὶ κριτῆς ἐμῆς ψυχῆς.
καὶ οὕτω

Τῆς ψυχῆς 'μου κ' εὐπιστίας γίνου δίκαιος κριτῆς.

Σελ. 19 στίχ. 3 ἀντὶ

ὦ περικλεεῖς ἑταῖροι! ἐμῆς μοίρας βλοσυρᾶς!
καὶ οὕτω

ὦ περικλεεῖς ἑταῖροι! μοίρας 'μου τῆς βλοσυρᾶς

Σελ. 27 εἰς τὴν 4. σκηνην ἀντὶ "Αλβαρος' ἀ-
νάγνωθι Μοντέζος.

Σελ. 31. στίχ. 12 ἀντὶ

Τὶ λαλεῖς; καὶ ἀπηνίας γλωσσοῦ σου ὁμολογεῖ!

Δούλη 'τῶν 'Αλζίρα εἶναι, καὶ 'τοὺς ἐπανεῖς ἐσύ!
καὶ οὕτω

Τὶ λαλεῖς καὶ ἀπηνίας θέλεις καὶ ὁμολογεῖς;

Δούλη 'τῶν 'Αλζίρα εἶναι, κ' ἔτι σὺ 'τοὺς ἐπαινεῖς;

Σελ. 49 στίχ. 13 ἀντί

Ἐπῶς! ἐπέμνησα τῷ ὄντι συμφορὰς ἐμῆς ζωῆς!
καὶ οὕτω

Ἐπῶς! ἐπέμνησα τῷ ὄντι συμφορὰς ἴμου τῆς ζωῆς!
Σελ. 52 στίχ. 11 ἀντί

Ἀεικῆς μὴν ἔσο πλέον· νῦν ἀπόδος ἴμοι ποιήν
καὶ οὕτω

Παίδευσόν ἴμε, κ' ἔσο ἄπαξ μ' ἀγαθόεργον ψυχῆν.

Σελ. 58 στίχ. 7 ἀντί

Πλὴν ὅ δεσμούςς ἴμου τοὺς πρωταίους ἴμου ἀνήκω
ἢ ψυχῆ!

Φεῦ! καὶ γίνεται τῷ ὄντι τις καὶ δις ἢ ἀσυζευγχθῆ!
καὶ οὕτω

Πλὴν ἀνήκω κατὰ πάντα ὅ τοὺς πρωταίους ἴμου δεσμοῦς
Τὸ ἢ κάμη εἶναι πρόπον ὑμεναίους τις διπλούς;

Σελ. 59 στίχ. 21 ἀντί

Ἐκ ψυχῆς ἴμ' ἀτιμασθείσης μὴ προδομένοις πλέον τί
Ἄλβαρος.

Ἀπαιτῶ σοι καιρὸν μόνον·

Γιουσμάνος.

Ἐπῶς! τιμὴ ἴμου ἢ χαθῆ!

καὶ οὕτω

Ἐκ ψυχῆς ἴμ' ἀτιμασθείσης τίποτε μὴ προδοκεῖς·
Ἄλβαρος.

Ἀπαιτῶ σοι καιρὸν μόνον·

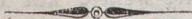
Γιουσμάνος.

Ἐπῶς! ἢ ἀτιμασθῶ ζητεῖς!

Σελ. 66 στίχ. 5

Ἐπειδὴ σὲ εὐνοοῦσα καὶ ἀνήκω ὅ ἄλλον νῦν
καὶ οὕτω

Σὲ ἠνυόουν, κ' ὡς προδότις ἴδεν σὲ ἔχω ἐραστήν.

Ἡ Ἀλξίρα καὶ τὰ Λυρικὰ μαζὺ
μὲ τὰ Ἐλεγεία πωλοῦνται

ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
ἐκδότου ἢ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Κ.
Αὐγούστου Ρούουφ, κατοικοῦντος εἰς τὸ
σπῆτι τοῦ Κ. Σκαρλάτου Πέτροβιτζ.

ἐν Κραϊώβρα εἰς τὸν ἐντιμώτατον Κ.
Γεώργιον Παππαδόπουλον.

ἐν Βελιγραδίῳ εἰς τὸν Κ. Γρηγόριον
Βοσάροβιτζ.

ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς τὸν ἐντι-
μώτατον Κ. Δημήτριον Σαββόπουλον, εἰς
τὸν Κ. Γεώργιον Φοῖβον, ἢ Ἰωάννην Πη-
λειάδην.

ἐν Σύδη, εἰς τὸν Κ. Χριστόφορον
Χ. Ν. Χαβιαρᾶν.

ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν Κ. Γεώργιον Χ.
Ν. Χαβιαρᾶν ἢ εἰς τὸν Κ. Ἀλέξανδρον
Σκαρλάτου.

ἐν Κορφοῖς εἰς τὸν ἐξοχώτατον Κ. Ν.
Μαυρογιάννην.

ἐν Βιέννῃ εἰς τὸν ἐλλογιμώτατον Κ.
Ἰωάννην Χ. Ν. Χαβιαρᾶν.

ἐν Τριεστίῳ εἰς τὸν ἐντιμώτατον Κ.
Αντώνιον Μιχαήλ Βλαβτόν.

Παρὰ τοῖς ἰδίοις γίνονται καὶ αἱ συνδρο-
μαὶ Γαλλικογραικικοῦ νέου λεξικοῦ εὐμε-
θόδου τιμωμένου 20 σφάντζιχα ἐπὶ χάρ-
του λευκοῦ.

735

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000013165

...τον εις ηδωμεν ...
...Π ...
... εις ...

Ἐν Βουκουρεστίοις,

ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀνγούστου Ρούου

134

~~134~~
135

135